

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττειται υπό του Γραμματικού της Παιδείας ως και εκδοχή παιδικών περιοδικών σύγγραμματα, ελλησθεις παρακαλῶν εἰς τὴν γράφην ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀξιόστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Δι' συνδρομὰς ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Νοεμβρίου 1896

Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 47

συμμαθητὴν μου μετὰ δύο συμμαθητῶν του καὶ ἀφ' οὗ μ' ἐσύστησεν, ἐξεκινήσαμεν ἐκ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ ἐκάμναμεν τὸν γύρον τῆς Ἀκροπόλεως. Ἀλλὰ καθ' ὅσον μὰς ἔπαισεν ἡ βροχὴ καὶ τότε τρέξαντες, ἐκαθήσαμεν εἰς τὸ ὄψαιον, ἕως νὰ σταματήσῃ. Μετὰ τὰ πολλὰ, τὰ ὅποια εἴπαμεν, κατελίξαμεν εἰς σέ, ἀγαπητῆ μου «Διαπλάσις». ... Τὸς ἠρώτησα ἂν ἔχουν ψευδώνυμον καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι ὁ μὲν λέγεται Χρυσὸς Διάκων, ὁ δὲ Παγωμένος Ὁκεανός. Τότε καὶ ἐγὼ τοὺς εἶπα τὸ ἴδιόν μου. Αὐτὰ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς βροχῆς, ὑπὸ τὸ ὄψαιον, ἀφ' οὗ δὲ ἔπαυσε, τοὺς συνώδευσα μέχρι τοῦ Συντάγματος καὶ ἐχωρισθήμεν, εὐχαριστήμενοι ἐκ τῆς ὥρας μας συναστροφῆς. ... Ἐίμαι κατενθουσιασμένη μετὰ τὴν γνωριμίαν σου, Μπαρτλόδε. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου γράψῃς συχνά. Βεβαίως ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς δλους μου τοὺς Διαγωνισμοὺς, ἀφ' οὗ ἔγινες συνδρομητῆς μου. ... Πολὺ ἐπιτυχὲς τὸ ἰχνογράφημά σου, Ἦουχο Ἀεράκι, ἀφ' οὗ μάλιστα, καθὼς λέγεις, εἶνε καὶ μεγέθυνσις εἰς τὸ διπλοῦν. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐνθύμησιν καὶ ἀσπάζομαι τὴν Ἐσπερινὴν Γαλήνην. ... Ἐλαβα καὶ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔστειλες μετὰ τὸ ταχυδρομεῖον τῆς ἡμέρας, Ἀρχιναυαρχε Θεμιστοκλῆ, καὶ τὸ ποίημά καὶ ὅλα. Ἐλπίζω ὅτι θὰ κάμῃς μεγάλας προόδους εἰς τὴν Σιγουργίαν, ἀφ' οὗ ἔχῃς τὸσον ζῆλον καὶ ἀναγνωρίξῃς τὰ λάθη σου. ... Ἐλπίζω ὅτι τὴν ἀνέκτησε πλήρη τὴν ὑγείαν σου, ἀγαπητὲ Ἰησοῦ. Ἡ παραγγελία σου ἐτετέλεσθη. ... Καργαρία τοῦ Φαλήρου, ἂν ὄχι τὸ προσεχές, βεβαίως ἂν μετὰ τὸ προσεχές φυλλάδιόν μου θὰ εἶνε τὸ διπλοῦν καὶ θὰ περιέχῃ τὴν κρίσιν τῆς Γ' Κυριακῆς. Δὲν ἠμπορῶ νὰ ὀρίσω ἀκριβῶς, διότι δὲν εἶνε ἔτοιμοι αἱ εἰκόνες. Ἡ κρίσις ὅμως ἐγράφη καὶ ἡ ἐρώτησις τῆς Δ' Κυριακῆς ὀρίσθη. ... Ἐβόηκεν ὁ Χειμῶνας καὶ ἤρχισε τὸ κρύο, μοῦ γράφει ὁ Χιονομένος Τυμφοροστός. Δὲν ἤξευρες πῶς μου φαίνεται τὸ πρῶν, ὅταν σηκῶμαι ἀπὸ τὸ κρεβάτι διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Σχολεῖον. Ἀλλὰ τὸ ἀγαπῶ τὸ Σχολεῖον καὶ διὰ τοῦτο σηκῶμαι. ... Εὖγε, παιδί μου. ... Ἀδρα τοῦ Φαλήρου, ἐλπίζω ὅτι εἰς δευτέραν ἀπόπειραν θὰ ἐπιτύχῃς. Καὶ τὸ Ξεσπάθωμα, βλέπεις, θέλει ὑπομονήν. Πολὺ ὥραία μοῦ διηγεῖσαι τὰ κατὰ τὴν ἀποτυχίαν σου. ... Λευκὲ Κρίνε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα ἀπὸ τὰ κέντρα ποὺ μου ἐπρότεινες. Χαίρω πάρα πολὺ πῶς ἀπεφάσισες νὰ μου γράψῃς καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου. Λοιπὸν περιμένω. ... Σὲ συγχαίρω, Συννεφάδῃ Οὐρανέ (σοῦ ἤλλαξα, βλέπεις, τὸ ψευδώνυμον) διὰ τὰς εἰσηγητικὰς ἐξετάσεις καὶ σου εὐχομαι εἰς ἀνώτερα. ... Τώρα ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς συχνότερα. ... Φαντασθῆτε πόσον με ἀγαπᾷ ἡ Λευκὴ Πεταλούδα! Μόλις ἔμαθεν ὅτι δὲν μου ἀρέσει ἄλλη μελάνη, παρὰ ἡ μαύρη, ἀμέσως ἔστειλε νὰγοράσῃ μαύρην, ἐνθ' ἕως τὴν ἰδίαν ἰσχυρὴν μετεχειρίζετο. «Δὲν εἶμπορῶ νὰ σου ἀποδείξω ἄλλως ὅτι σὲ ἀγαπῶ, παρὰ ἂν σε ὑπακούω εἰς ὅ,τι λέγῃς. Τὸ ἤξευρες ὅτι εἰς τὴν καρδίαν μου κατέχεις τὴν καλλιτέραν θέσιν, εὐθὺς ἔπειτα ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου;» — Ω, πολὺ μὲ συγκινεῖς, Λευκὴ Πεταλούδα. ... Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, Ἀθηναῖς, καὶ διὰ τὰς εὐχὰς, καὶ διὰ τὴν κομψὴν κάρταν καὶ διὰ τὰς τυφερὰς ἐκφράσεις καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας. Ὁλον μου τὸ σπικτικὸν σὲ ἀσπάζεται. ... Πόσα μοῦ γράφει σήμερον ἡ φιλότιτῃ μου Ἀνεμώνη! Πρῶτον μοῦ περιγράφει τὴν ἡμέραν τῆς, ὅταν ἔλαβε τὸ βραβεῖόν τῆς ἔπειτα μοῦ περιγράφει τὴν λιτανεῖαν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος εἰς τὴν Κέρκυραν ἔπειτα μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς (νὰ

μου ζῆση!) Καὶ ὅλ' αὐτὰ μ' ἔνα γραμματάκι τὸσον ὥραϊον καὶ τὸσον εὐανάγνωστον! ... Φίλατε Ζαχαῖτε, σοῦ ἐκλέγω τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ἤθελες κατὰ 90 % ἀπὸ τὰ ἄλλα. Μὲ εὐχαρίστησε πολὺ ἡ ἐκτενὴς καὶ ἐνδιαφέρουσα ἐπιστολή σου καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μου γράψῃς συχνά. ... Ἐλαβες τὰς ἀγγελίας τοῦ σου ἔστειλα διὰ τὸ Ξεσπάθωμα; Περιμένω. ... Πολὺ καλὰ, Ἐλευθέρα Ἑλλάς, αὐτὸ ἂν εἶνε τὸ νέον ψευδώνυμόν σου. Διὰ νὰ σου κάμνῃ τὸσην ἐντύπωσιν ὁ Ὀρρατός, σημαίνει ὅτι ἔχεις εὐαίσθητον καρδίαν. Μετ' ὅλην φυλλάδιον ἀκόμη θὰ μάθῃς τὸ τέλος του ... Ἀσπασμοί, πληροφορία.— Ὁ Ὄψαιος ἀσπάζεται τὸν Καλὸν Ἀνθρωπον καὶ τὸν Καλὸν Γεῖτονα.— Τὸ Ἦουχο Ἀεράκι πληροφορεῖ τὸν Γ. Λύδην ὅτι δὲν δύναται νὰ τῷ εἶπῃ τὸνομά του, διὰ νὰ μὴ ἀνακαθῆ ἄλλῃ ψευδώνυμον τὸν γνωρίζει ὅμως κάλλιστα, διότι πολλάκις μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του ὡς πρὸς τὰρχικὰ του, δύναται νὰ τῷ εἶπῃ εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν τοῦ 38ου φυλλαδίου.— Ἐπίσης τὸ Ἦουχο Ἀεράκι μετὰ παρακαλῶ νὰ εἶπω εἰς τὴν Πετροδὴ Παράλλαν ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ τῷ ἐπισκεπτεται, ἀλλ' ἡ Ἐσπερινὴ Γαλήνη ὥστε ἔγινε λάθος.— Ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς ἀσπάζεται τὸν Φαῖνον Ἀπόλλωνα, τὸν Παγὸν Τσίρον, τὸν Χρυσὸν Διῶνα καὶ τὴν Νηρηΐδα τοῦ Ἐβρώτα ἡ δέα τὴν Καρδερίαν, τὴν Ὀραίαν Πρίγκηπον καὶ τὸν Ναστραδδὶν Χόντζαν ἡ Ὀυραρία Δεοῦλλα τὴν Χρυσόκροτον Ἐλαφον καὶ ἡ Ἀπτερος Νίκη τὴν Μαύρην Θάλασσαν καὶ τὴν Μαρίδα τοῦ Φαλήρου.— Ὁ Ὀρρατός πληροφορεῖ τὸν Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ ὅτι θὰ τῷ εἶπῃ τὸ ὄνομά του, ἐάν καὶ αὐτὸς τῷ εἶπῃ τὸ ἄριστον τὸ ἀρχικὸν του.— Ἡ Ἐλευθέρα Ἑλλάς ἐρωτᾷ τὸν Τικ-Τακ διατί δὲν ἤθελον νὰ δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία του; μήπως, λέγει, ἔχει μουστάκι καὶ ντρέπεται;— Ὁ Ζαχαῖτος ἀσπάζεται τὸν Ἀνδρέον Σουλῶνην, τὸν Δροσερόν Πήλιον, τὴν Ποιμενικὴν Φλογέραν, τὴν Μαρουσιώτισσαν, κτλ. κτλ.— Ἡ Ἀνεμώνη πληροφορεῖ τὴν Συριανὴν Σφίγγα ὅτι τὰ ἀρχικὰ τῆς εἶνε Αἰ. Π. Κ. καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν κατοικῇ ἀκόμη εἰς τὸ ἴδιον σπίτι.— Ἡ Ἀθηναῖς χαίρει τὸν Χιονομένον Τυμφοροστόν καὶ τὸν Δεοντόκαρδον Λεονίδα, τοῦ ὁποῖου ζητεῖ τὰ ἀρχικά.— Ἡ Λευκὴ Πεταλούδα ἀσπάζεται τὴν Χρυσὴν Πεταλούδα καὶ τὴν Μαργαρίταν τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα ἡ Ἀδρα τοῦ Φαλήρου τὴν Μέδουσαν (τὴν ὁποίαν εὐχαριστεῖ πολὺ καὶ ζητεῖ τὸνομά τῆς) τὴν Ἑλληνοὶδαν Καλλιτέχνιδα καὶ τὴν Λευκὴν Πεταλούδα. ... Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ γιλάκι στέλλει ἡ «Διάπλάσις» εἰς τοὺς φίλους τῆς: Χαλασμοὺν Κόμιον, Δημητρίον Ιαζόλον, Ἀπτερον Νίκη, Ουραρίαν Σ. Δεοῦλλα, Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα (ἔλαβα τὰ ποιήματα), Κῆμα τοῦ Ἐβρώτου, Εὐαίσθητον Καρδίαν, Ὀρρατά, Δοῦκισσαν τῶν Ἀθηνηνῶν, Ἐραστὴν τῆς Φύσεως (φωτοφάγον). ... Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Νοεμβρίου, θάπαντῶμαι εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄσους στέλλονται μέχρι 16 Δεκεμβ. 8 ε.
626. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις τὸ δεύτερον μου γράμμα τὸ σύνολον ἔτους ἱερεῖ θὰ εὖρην ἐν τῷ ἔμα.
627. Στοιχειογράφος.
Στῆ στιγμή σε κομματιάζω ὥπως εἶμαι ἂν μ' ἀλλά σὺ μὲ κατατρώγεις ἂν ἐν γράμμα μου

628. Δένυμα δημῶδες.
Ἄλογο μετὰ τρία πόδια
καβαλάρης μαυροφόρος
καὶ λαλεῖ κοκκινόφορος.
629. Ἀστὴρ.
Νάνικατασταθῶσιν οἱ
σταυροὶ διὰ γραμμάτων
ὡστε νὰναγινώσκεται ὀριζοντίως μὲν
τόνομα θεᾶς, καθέτως
τόνομα Ἑλληνικῆς νήσου,
καὶ διαγωνίως
βασιλέως τῆς Αἰγύπτου,
καὶ στωϊκοῦ φιλοσόφου.
630-631 Μεταμορφώσεις.
1. Ὁ ὄμιλος δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ θύρα.
2. Ὁ λόγος δι' 9 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ρῆμα.
632. Κρυπτογράμκον.
1234567289310 = Διτοκράτωρ τῆς Ρώμης
23481076 = Βασίλισσα.
329310 = Ποτόν.
432528 = Μέλος τοῦ σώματος.
531239 = Πόλις τῆς Ἰταλίας.
69248 = Ἐπίρρημα.
769310 = Νῆσος.
82129239 = Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.
924372896 = Δηλητήριον.
1064310 = Μέρος τοῦ ναοῦ.
633-637. Μαγικὸν γράμμα.
Τῆ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων ἄλλας τῶσας: ὕαλος, παῖς, φαῖα, βῆτας, ἄλλοις.
638. Διπλῆ ἀκροστιχὴς
Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου ποιητοῦ, τὰ δὲ δεύτερα ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα τὸνομα χρησιμοτάτου εἰς τὰ πλοῖα πράγματος.
1. Διάσημος γυνή. 2. Πρωτεύουσα Ἑυρωπαϊκοῦ κράτους. 3. Μοῦσα. 4. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6. Χλοερὸς τόπος. 7. Ἰχθύς.
639. Ἑλλειπτοσύμμετρον.
Η-αη-ησα-αιαι-αο-η-αη-
640. Φωνηεντόλιπον
κλλ-λχλ-μ-ρν-
πρ-χρ-μ-γχν-
641. Γρίφος
1 τι; 1 ὄσι; ἡ οἱ σῆχ.
ΑΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 5 Ὀκτωβρίου 1896
532. Πύρρος (Πῦρ-ος).—533. Ἀνάφη (Ἀνά-φῃ.—534. Βίον, Δίον.—535. Ἡ σανίς.
536. Α ΜΥΣ ΘΑΣΟΣ ΧΕΛ ΙΑΩΝ ΚΑΙΣ Α ΡΗΙΑ ΕΡΑΤΟ Σ ΘΕΝΗΣ
537-538. 1. Τόσον, τόνος, κόννος, κῆρος, Κύρος, Κύριος, κύνκος, κύκλος. 2. ἄλλων, ἄλων, ὕλων, ὑμῶν, χυμῶν, χεμῶν.—539-543. 1. Ἀνίβας. 2. Σκιπίων. 3. Περίκλῆς. 4. Μιλτιάδης. 5. Παρμενίων.—544. ΑΡΑΕΗΣ, ΕΛΕΦΑΣ. 1. Ἀδουρία. 2. ΡΑ-φανής. 3. Ἀφροδίτη. 4. Ἐβέρης. 5. Ἡλιαία. 6. Σελμίραμις.—545. Ἐσο μεγαλόφυκος καὶ μετριώφρων.—546. Κακοὶς ὀμιλῶν καυτὸς ἐκβήσαι κακός.

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΦΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 361)

— Καὶ τώρα, κύριε Κασκαμπέλ, τί θὰ κάμετε, ἠρώτησεν ἡ Καγέττη.
— Τί θὰ κάμω;! Καὶ θέλει ρωτῆμα αὐτὸ, Καγέττη μου; Νά, θὰ παραδώσω τὸν Ὀρτικ καὶ τὸν Κίρσεφ εἰς τὸν πρῶτον στρατιωτικὸν σταθμὸν που θάπαντῶσμεν καὶ θὰ τοὺς κρεμάσω...
— Σκεφθῆτε καλλιτέρα, κύριε Κασκαμπέλ, ὑπέλαβεν ἡ νεανίς Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ αὐτό.
— Καὶ διατί;
— Διότι ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ θὰ καταδώσων τότε τὸν κόμητα Ναρκίνην καὶ συγχρόνως ἐκείνους ποὺ τον ἐδοήθησαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ρωσσίαν.
— Ἄν ἐκινδύνευα μόνον ἐγὼ, δὲν θὰ μ' ἔμελε! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἀλλὰ κινδυνεύει καὶ ὁ κύριος Σέργιος... Ἐχεῖς δίκην, Καγέττη, πρέπει νὰ εὐρωμεν ἄλλο μέσον.
Καὶ τότε τεταραγμένος, ἐν ἄκρῃ ἀμηχανίᾳ, ἔκαμεν ὀλίγα βήματα, κτυπῶν μετὰ τὸν γρόνον τὸ κεφάλι, διὰ νὰ κατεβάσῃ καμμίαν ἰδέαν. Κατόπι, ἐπιστρέψας πλησίον τῆς Καγέττης,
— Μοῦ εἶπες, ἠρώτησεν, ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Ὀρτικ εἶνε νὰ περιμεῖνῃ νὰ φθάσωμεν πρῶτα εἰς τὸ Πέρμον καὶ τότε νὰ πῆ εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ κάμουν ὅ,τι θὰ κάμουν;
— Μάλιστα, κύριε Κασκαμπέλ, τοὺς ἐσύστησες νὰ μὴ κάμουν τίποτε πρῶτῆ τερα. Δι' αὐτὸ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ κάμωμεν ὑπομονήν καὶ νὰ ἐξακολουθῶμεν τὸ ταξεῖδι...
— Δύσκολον αὐτό, πολὺ δύσκολον! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Νὰ ἔχωμεν μαζί μας αὐτοὺς τοὺς κακούργους καὶ νὰ τοὺς πᾶμε εἰς τὸ Πέρμον, καὶ νὰ τοὺς περιποιοῦμεθα, καὶ νὰ τοὺς σφίγγωμεν τὸ χερί!.. Ἄ, μὰ τὸ Θεὸ ἔτσι μοῦρ-χεται νὰ τοὺς ἀρπάξω ἀπὸ τὸ λαίμα καὶ νὰ τοὺς πνίξω... νὰ ἔτσι... ἔτσι...
Καὶ τοῦτο λέγων ὁ Κασκαμπέλ, ἐκίνησε τὰς ρωμαλέας του χεῖρας, ὡς ἂν ἐκράτει τῷ ὄντι μετὰ τὴν μίαν τὸν Ὀρτικ καὶ

μετὰ τὴν ἄλλην τὸν Κίρσεφ, διὰ νὰ τοὺς πνίξῃ.
«Δὲν πρέπει νὰ παραφέρεσθε, κύριε Κασκαμπέλ, ὑπέλαβεν ἡ Καγέττη. Δὲν πρέπει νὰ ἐνοήσῃ κανεὶς ὅτι ξεύρετε τίποτε...
— Ἐχεῖς δίκην, κόρη μου.
— Ἦθελα μόνον νὰ σας ἐρωτήσω ἂν κρίνετε καλὸν νὰ εἰδοποιήσεται τὸν κύριον Σέργιον.
— Ὅχι! ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ. Μοῦ φαίνεται φρονιμώτερον νὰ σιωπήσω. Τί εἶμπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ κ. Σέργιος; τίποτε! Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ, ἐγὼ θὰ τον φυλάττω. Ἐπειτα τὸν ξεύρω τὸν κ. Σέργιον! διὰ νὰ μὴ μας ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον, εἶνε ἱκανὸς νὰ μας φύγῃ, νὰ μας ἀφήσῃ. Ὅχι, βεβαίως ὄχι! Δὲν θὰ του εἰπῶ τίποτε!
— Εἰς τὸν Γιάννην τοῦλάχιστον δὲν θὰ πῆτε τίποτε;
— Ὅχι! οὔτε εἰς αὐτόν! Εἶνε παρὰφορος, ὀρηκτικὸς καὶ δὲν θὰ εἶνε ἴσως ἱκανὸς νὰ κρατηθῇ ἀπέναντι τῶν κακούργων. Ἄ, ὁ Γιάννης δὲν ἔχει τὴν ψυχραιμίαν τοῦ πατρὸς του. Ὅχι! οὔτε εἰς τὸν Γιάννην, οὔτε εἰς τὸν κ. Σέργιον!
— Ἡ κυρία Κασκαμπέλ δὲν θὰ μάθῃ τίποτε; ἠρώτησε πάλιν ἡ Καγέττη.
— Ἄ, ἡ Κυρία Κασκαμπέλ εἶνε ἄλλο πρᾶγμα. Αὐτὴ εἶμπορεῖ νὰ με συμβουλεύσῃ, εἶμπορεῖ νὰ με βοηθήσῃ. Δὲν ἔχω κανένα μυστικὸν ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἀφ' οὗ μάλιστα ξεύρη, ὅπως ἐγὼ, ὅτι ὁ κύριος Σέργιος εἶνε ὁ κόμης Ναρκίνης, θὰ τῆς ὀμιλήσω! Σὲ μὴ τέτοια γυναῖκα εἶμπορεῖ νὰ ἐμπιστευθῇ κανεὶς καὶ μυστικὸν τοῦ κράτους. Πλὰρ νὰ το προδώ-

Ἐνῶ ὁ Κασκαμπέλ, κατάπληκτος ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως, ἐστὶ ὡπα ἡ Καγέττη τῷ διηγήθη τὰ πάντα. (Σελ. 362. σελ. γ')

ση, θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ κόψῃ τὴν γλῶσσάν της—ὄχι μικρὰ θυσία διὰ μίαν γυναῖκα! Ναι, θὰ τῆς ὀμιλήσω.
— Τώρα ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν «Ἐὺδρμον Οἰκίαν», εἶπεν ἡ Καγέττη. Δὲν πρέπει νὰ παρατηρηθῇ ἡ ἀπουσία μας.
— Ἐχεῖς δίκην, Καγέττη μου, πάντα δίκην!
— Προπάντων, κύριε Κασκαμπέλ, νὰ κρατῆτε τὸν ἑαυτὸν σας ἐμπρὸς εἰς τὸν Ὀρτικ καὶ εἰς τὸν Κίρσεφ.
— Αὐτὸ θὰ μου εἶνε δύσκολον· ἀλλὰ μὴ φοβῆσαι, θὰ κρατιέμαι ὅσον εἶμπορῶ. Ἄ, τοὺς κακούργους! Γι' αὐτὸ λοιπὸν με εἰδοποίησαν ὅτι δὲν θὰ ὑπάγουν κατευθεῖαν εἰς τὴν Ρίγαν!.. Θὰ μας κάμουν τὴν τιμὴν, βλέπεις, νὰ μας συνο-

δούσαν εις τὸ Πέρμον!... Τους παλη-
ανθρώπους! τους ἐλεεινούς! τους μα-
σκαράδες...

— Κύριε Κασκαμπέλ, παρετήρησεν
ἡ Καγέττη, ἂν θὰ κρατιέσθε ἔτσι, ἐ-
προκόψαμεν!

— Ὅχι, Καγέττη μου, μὴ φοβῆσαι.
Νά, ἐξεθύμανα. Τώρα εἶμαι ἡσυχος...
Πάμε εἰς τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν!»

Καὶ ἐξεκίνησαν νὰ ἐπιστρέψουν καὶ
οἱ δύο σιωπηλοὶ, συλλογισμένοι...

Ὀλίγον πρὶν φθάσουν εἰς τὴν «Εὐ-
δρομον Οἰκίαν» ὁ Κασκαμπέλ ἐσταμά-
τησε.

— Καγέττη! εἶπε.
— Ὅριστε, κύριε Κασκαμπέλ.
— Ἀκουσε. Προτιμῶ νὰ μὴν εἰπῶ
τίποτε οὔτε εἰς τὴν Κορνηλίαν.

— Καὶ διατί;
— Τί τα θέλεις! Παρετήρησα ὅτι
κάθε ἄνθρωπος γενικῶς φυλάττει καλ-
λίτερα τὸ μυστικὸν ποῦ δὲν ἤξεύρει. Ὅ-
στε καλλίτερα καὶ αὐτὸ νὰ μείνῃ μόνον
μεταξὺ μας.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον καὶ οἱ δύο εἰς
τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν.» Διερχόμενος ὁ
Κασκαμπέλ ἐχαιρέτισε φιλικῶς τὸν Κίρ-
σεφ, ὁ ὁποῖος εὗρίσκετο ἐκεῖ ἔξω, ἀλλὰ
δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ ψιθυρίσῃ:

«Τὸ τέρας!»

Μετὰ δύο δὲ ὥρας ὅταν ἐπέστρεψαν
οἱ κληρονομοὶ, ὁ Ὀρτικὸς ἐδέχθη θερμὸν φι-
λοφρόνημα ἐκ μέρους τοῦ Κασκαμπέλ,
διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ δορυκάδα, τὴν ὁ-
ποῖαν ἔφερον ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἐξ ἄλλου
ὁ κ. Σέργιος καὶ ὁ Γιάννης εἶχον φο-
νεύσῃ δύο λαγωῦς καὶ ζεύγη τινὰ περ-
δικῶν. Ἡ Κορνηλία λοιπὸν εὐρέθη εἰς
θέσιν νὰ παραθέσῃ λαμπρὸν γεῦμα, τὸ
ὁποῖον ἐτίμησαν ὅλοι οἱ πεινασμένοι, καὶ
προπάντων ὁ Κασκαμπέλ. Πραγματι-
κῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἔξοχος! προσ-
εποιεῖτο εἰς τὴν ἐντέλειαν, δὲν ἐπρόδιδε
διόλου τὰς σκέψεις του, οὔτε κἀν ἐφαί-
νετο ἐνθυμούμενος ὅτι εἰς τὴν τράπεζάν
τοῦ παρεκάθητο καὶ δύο κακούργοι, τῶν
ὁποίων ὁ μισαρὸς σκοπὸς ἦτο νὰ κατα-
σφάξουν ὅλην τὴν οἰκογένειαν! Νά! ἦτο
ἦτο φαιδρότατος, ὀμιλητικώτατος, δια-
χυτικώτατος καὶ προέπιεν ἐπανειλημμέ-
ως ὑπὲρ τῆς αἰσίας ἐπανόθου εἰς τὴν
Εὐρώπην, εἰς τὴν Ρωσίαν, εἰς τὴν
Γαλλίαν!

Τὴν ἐπομένην—10 Ἰουλίου, — ἡ ἀ-
μαξὰ ἀνεχώρησε διὰ Πέρμον. Ἀπὸ τῆς
ἐξόδου ἐκ τοῦ στενοῦ ἦτο πιθανὸν ὅτι τὸ
ταξείδιον θὰ ἐγίνετο ἄνευ δυσκολιῶν καὶ
περιπετειῶν. Ἡ «Εὐδρομον Οἰκία» ἐ-
δαινεῖ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχτης τοῦ Βιχέρα,
ρέοντος κατὰ μῆκος τῆς βάσεως τῶν Οὐ-
ραλιῶν. Καθ' ὁδὸν ἀπῆλθον κωμοπόλεις,
χωρία, ἀγροκήπια, κατοίκους εἰς ἄκρον
φιλοξένους, θήραμα ἄφθονον καὶ καλὴν
ὑποδοχὴν παντοῦ. Ἡ θερμότης δὲν ἦτο
τώρα τόσο μεγάλη, διότι ἐπνεεν ἐλαφρὰ

αὐρα βορειοανατολική. Οἱ ρέννοι ἐβάδιζον
ἀκαταπόνητοι, σείοντες τὰς ὠραίας αὐτῶν
κεφαλὰς. Ἄλλως τε τοὺς ὑπεβοήθουν
καὶ δύο ἵπποι, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀγο-
ράσῃ ὁ κ. Σέργιος εἰς τὸ τελευταῖον
χωρίον τῶν Οὐραλιῶν. Οὕτω διήησαν
σχεδὸν δέκα λεύγας τὴν ἡμέραν.

Οὕτω τὸ ἐπὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἐδάφους
ταξείδιον ἤρχιζε λαμπρὰ καὶ ὁ Κασκαμ-
πέλ θὰ ἐμακάριζεν ἑαυτὸν, ἐάν δὲν ἐ-
συλλογιζέτο ὅτι ἔφερε μαζὶ του καὶ δύο
κακούργους...

«Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι ἡ
συμμορία τῶν μᾶς ἀκολουθεῖ, ὅπως τὰ
τυκαλὰ ἀκολουθοῦν τὰ κερβάνια! ἔλεγε
καθ' ἑαυτὸν. Ἐμπρός, Καίσαρ Κασκαμ-
πέλ! Νά σε ἰδῶ πῶς θὰ τοὺς παίξῃς
καὶ αὐτούς!»

Ἦτο λυπηρὸν τῷ ὄντι, νὰ ταραχῇ ἡ
συνωμοσία αὐτῆ σχεδὸν μετ' ὅσον ἰκα-
νότητα καταστρωθῆν! Τὰ διαβατήρια τοῦ
Κασκαμπέλ ἦσαν ἐν τάξει, ὁ κ. Σέργιος
παρουσιάζετο ὡς ἀποτελῶν μέρος τοῦ
θιάσου καὶ αἱ ῥωσικαὶ ἀρχαὶ τὸν ἄφιναν
νὰ διέρχεται χωρὶς ὑποψίαν. Ὅταν δὲ
θὰ ἐφθάνον εἰς τὸ Πέρμον, θὰ τῷ ἦτο εὐ-
κολώτατον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἑπαυλιν
τῆς Βάλσκα. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἀφ' οὗ ἔβλεπε
τὸν πρίγκηπα Ναρκίνην, ἀφ' οὗ ἔμενε
πλησίον τοῦ ὀλίγου ἡμέρας, θὰ ἠδύνατο
νὰ διασχίσῃ τὴν Ρωσίαν ὑπὸ τὸ ἔνδυμα
τοῦ σχοινοβάτου καὶ νὰ καταρῦγῃ εἰς
Γαλλίαν, ὅπου πλέον θὰ ἦτο ἀσφαλές.
Καὶ τότε δὲν θὰ ἐπῆρχετο χωρισμός.
Ἡ Καγέττη κ' ἐκεῖνος δὲν θὰ ἄφιναν
πλέον τὴν οἰκογένειαν. Καὶ ἀρχότερα ὁ
Γιάννης... τίς οἶδε... Ἄ! μὰ τὴν ἀ-
λήθειαν, ἡ ἀγγόνη θὰ ἦτο μικρὰ τιμη-
ρία διὰ τοὺς κακούργους, οἱ ὁποῖοι ἤθε-
λαν νὰ καταστρέψουν μίαν τοιαύτην εὐ-
τυχίαν! Δι' αὐτὸ, μεθ' ὅλας του τὰς
προσπαθείας, ὁ Κασκαμπέλ παρεφέρετο
καμμίαν φορὰν, χωρὶς οἱ περὶ αὐτὸν νὰ
γνωρίζουν διατί. Μίαν ἡμέραν ἡ Κορ-
νηλία τὸν ἠρώτησε:

— Καίσαρ, τί ἔχεις;
— Τίποτε! ἀπῆντησεν.
— Τότε λοιπὸν γιατί κάμνεις ἔτσι;
— Νά, ἔτσι κάμνω! ἔτσι θέλω!»

Καὶ ἡ Κορνηλία δὲν ἤξευρε τί νὰ
ὑποθέσῃ διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὰς παραφορὰς
τοῦ συζύγου της.

Μετὰ τέσσαρρας ἡμέρας ἡ «Εὐδρομον
Οἰκία» ἐφθασεν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν
Κολιμάσκην, ἐξήκοντα λεύγας νοτιο-
δυτικῶς ἀπὸ τῶν Οὐραλιῶν.

Βεβαίως οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀρτικὸς
εἶχον φθάσῃ ἐκεῖ πρὸ αὐτῶν· ἀλλὰ χά-
ριν προφυλάξω, οὔτε αὐτὸς οὔτε ὁ Κίρ-
σεφ δὲν ἐξήτησαν νὰ τοὺς συναντήσουν.

Ὁ Ρόστωφ καὶ οἱ ἄλλοι εὗρισκοντο
τῷ ὄντι ἐκεῖ καὶ θάνεχθον τὴν νύκτα
διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸ Πέρμον, ἀπέχον
ἐκεῖθεν πενήκοντα λεύγας περίπου πρὸς
δυμάς. Τότε τίποτε δὲν θὰ ἠμπόδιζε

τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μισαρὸς σχεδίου.

Τὴν ἐπομένην, ἀπὸ πρωίας, ἀνεχώ-
ρησαν ἐκ Σολικάμσκη καὶ τὴν 17 Ἰου-
λίου διεπέρασαν τὸν ποταμὸν Κόσβαν.
Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἂν δὲν συνέβαινε
τίποτε ἔκτακτον, ἡ «Εὐδρομον Οἰκία»
θὰ ἐφθάνεν εἰς Πέρμον. Ἐκεῖ θὰ ἤρχι-
ζαν πάλιν αἱ παραστάσεις τοῦ θιάσου
Κασκαμπέλ, κατὰ τὸ πρόγραμμα τῆς
καλλιτεχνικῆς αὐτῆς περι-
οδείας, ὁ δὲ κ. Σέργιος θὰ ἐλάμβανε
τὰ μέτρα του διὰ νὰ μεταβίβῃ τὴν νύ-
κτα εἰς τὴν ἑπαυλιν τῆς Βάλσκα.

Φαντάζεται τις πλέον με πόσῃ συγ-
κίνησιν καὶ ἀνυπομονήσιν ὤμιλεν περὶ
τῶν σχεδίων τούτων μετ' ὅσον φίλον τοῦ Κασ-
καμπέλ! Ἀφοῦτο ἐσώθη ὑπὸ τῆς οἰκογε-
νείας, κατὰ τὸ διάστημα τῶν δεκατριῶν
μηνῶν, καθ' οὗς διήρκεσε τὸ παράδοξον
ἐκεῖνο ταξείδιον ἀπὸ τῶν συνόρων τῆς
Ἀλάσκας μέχρι τῶν συνόρων τῆς Εὐ-
ρώπης, ὁ κ. Σέργιος ἐστερεῖτο εἰδήσεων
ἐκ μέρους τοῦ πρίγκηπος Ναρκίνη. Ἀρά
γε ἔζη; ἀρά γε θὰ τον ἐπανέβλεπε;
«Ἐλάτε τώρα, κύριε Σέργιε! ἀπῆ-
ντα ὁ Κασκαμπέλ. Σᾶς βεβαίω ὅτι ὁ
πρίγκηψ Ναρκίνης εἶνε πολὺ καλά εἰς
τὴν υγείαν του! Σᾶς περιμένει καὶ μετ'
ὀλίγας ἡμέρας θὰ τον ἰδῆτε! Ἀκούστε
ἐμένα πού σας ὀμιλῶ!»

Ἀλλὰ κατ' ἴδιαν ὁ Κασκαμπέλ ἔλεγε:

«Λογαριάζω χωρὶς τὸν ξενοδόχον...
Ἄ, παληὸ-Ὀρτικ! Κακὸς δὲν εἶμαι!
Ἀλλὰ ἂν μου εἰδίθετο εὐκαιρία νὰ του
κόψω τὸ λαρύγγι μετὰ τὰ δόντια, θὰ το
ἐκάμνω — καὶ κατὰ παραπάνω ἀκόμη!»

Ἐν τούτοις ἡ Καγέττη ἀνησυχεῖ περ-
ρισσότερον, ὅσον ἡ «Εὐδρομον Οἰκία»
ἐπλησίαζεν εἰς τὸ Πέρμον. Εἰς ποῖον
μέρος θὰ ἐσταματοῦσεν ὁ Κασκαμπέλ;
Πῶς θὰ ἐχαλοῦσε τὰ σχέδια τοῦ Ὀρτικ,
χωρὶς νὰ ριφκοινδυνεύσῃ τὴν ἀσφάλειαν
τοῦ κ. Σεργίου; Δυσκόλως διὰ τοῦτο
ἐκρυπτε τὴν ἀνησυχίαν της καὶ ὁ Γιάν-
νης, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἐν γνώσει τῶν
διατρεχόντων, ὑπέφερε πολὺ πού τὴν
ἔβλεπε τόσο σκεπτικῆν, τόσο καταβε-
βλημένην!

Τὴν 20 Ἰουλίου, τὸ πρωί, διήλθον
τὸν ποταμὸν Κάμαν καὶ εἰς τὰς πέντε
μετὰ μεσημέριαν ἡ «Εὐδρομον Οἰκία»
ἐσταμάτησεν ἐπὶ τῆς μεγάλης πλατείας
τοῦ Πέρμου. Ὁ σταθμὸς οὗτος θὰ διήρ-
κει πολλὰς ἡμέρας καὶ ἐλήφθησαν ὅλα
τὰ πρὸς τοῦτο μέτρα.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ὀρτικ, συνηντήθη
μετ' ὅσους συνενόχους του καὶ ὁ Ρόστωφ
ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν θὰ
ἔστελλε τὴν ἴδιαν ἐσπέραν πρὸς τὸν κ.
Σέργιον, εἰδοποιῶν αὐτὸν ὅτι τὸν περι-
έμενον νὰ τῷ ὀμιλήσουν διὰ σπουδαίαν
καὶ κατεπειγουσαν ὑπόθεσιν εἰς ἓν τῶν
καπηλείων τῆς πόλεως. Ἄν ἤρνεῖτο νὰ
μεταβῇ, εἶχον σκοπὸν νὰ τον συλλάβουν
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Βάλσκα.

Ὅταν ὁ Ρόστωφ ἔφερε τὴν ἐπιστολήν
αὐτήν, ὁ κ. Σέργιος εἶχεν ἤδη ἀναχω-
ρήσῃ διὰ τὴν ἑπαυλιν τοῦ πατρὸς
τοῦ. Ὁ Κασκαμπέλ, μόνος ἐκείνην τὴν
στιγμὴν, προσεποιήθη ἐκπληξιν. Ἐλα-
βεν ὁμοῦ τὴν ἐπιστολήν, εἶπεν ὅτι θὰ
τὴν δώσῃ εἰς τὸν κ. Σέργιον καὶ ἐφυ-
λάχθη νὰ μὴ εἴπῃ τίποτε εἰς κανένα.

Ἡ ἀπουσία τοῦ κ. Σεργίου ἐδυσκό-
λευε κάπως τὰ σχέδια τοῦ Ὀρτικ. Θὰ
προετίμα αὐτὸς, νὰ γίνῃ ἡ ἀπόπειρα τῆς
ἐκδιάσεως πρὸ τῆς συναντήσεως τοῦ
πρίγκηπος καὶ τοῦ κόμητος Ναρκίνη.
Ἀλλὰ δὲν ἔδειξε τίποτε καὶ διὰ νὰ δια-
σκεδάσῃ πᾶσαν ὑπόνοιαν, ὅταν ἐκάθησαν
εἰς τὸ τραπέζι ἠρώτησε:

— Πῶς; ὁ κ. Σέργιος δὲν εἶνε ἐδῶ;
— Ὅχι, ἀπῆντησεν ὁ Κασκαμπέλ.
Ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ ἀδειαν ἀπὸ τὰς ἀρ-
χὰς τῆς πόλεως διὰ τὰς παραστάσεις μας.
— Καὶ πότε θὰ ἐπιστρέψῃ;
— Ἀπόψε βεβαίως!»

(Ἔβεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΑΝΗΜΥΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

Με πόσῃ λύπῃν σᾶς γράφω σήμε-
ρον! Πρὸ μικροῦ ἐπέστρεψα ἀπὸ τὸ
θέατρον τῆς καταστροφῆς, ἀπὸ τὸν Ἰλισ-
σόν... Ὅσοῦν θέαμα! ὅποια εἰκὼν συμ-
φορᾶς! Τί γυμνότης ἀπαίσια εἶνε ἐκείνη,
τί ἐρείπια φρικαλέα... Καὶ νὰ σου λέ-
γουν ὅτι ἐπάνω ἀκριβῶς εἰς τὸ λασπω-
μένον ἐκεῖνο ἔδαφος ποῦ πατεῖς τώρα
καὶ περιεργάζεσαι, ὑπῆρχεν ἄλλοτε, πρὸ
ὀλίγων μόλις ὥρων, μία οἰκία, μία οἰ-
γένεια, μία εὐτυχία ἴσως... Καὶ ἀπ'
αὐτὰ ὅλα νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον τίποτε,
οὔτε οἱ ἄνθρωποι, οὔτε τὰ ἐπιπλά, οὔτε
τὰ σκευῆ, οὔτε κἀν οἱ λίθοι καὶ τὰ ξύ-
λα!... Τὰ ἔφαγεν εἰς τὴν ὀρμὴν του ὁ
θυμωμένος ποταμὸς, ὁ ὁποῖος τώρα ἠ-
συχασμένος, κυλῖει τὸ διαυγές του ρε-
ματὰκι μετὰ γλυκὺν ψίθυρον, σὰν νὰ σου
λέγῃ: «Ἄ μπᾶ! ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί-
ποτε! ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτε!» Τὰ ἐ-
πνίξεν ὅλα εἰς τὴν ὀρμὴν του ὁ μαῦρος
καὶ σκοτεινὸς οὐρανός, ὁ ὁποῖος, ξεθυ-
μωμένος σήμερον, μειδιᾷ αἴθριος καὶ
κυανούς, σὰν νὰ σου λέγῃ: «Ἄ μπᾶ!
ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τίποτε, ἐγὼ δὲν ἔκαμα
τίποτε!»

Καὶ ὁμοῦ ὀλίγα στιγμαὶ ἤρκεσαν εἰς
τὴν μανίαν τῶν στοιχείων, διὰ νὰ ἐπέλθῃ
ἡ μεγάλη, ἡ ἀπέραντος αὐτῆ κατα-
στροφή. Κάτι πλέον ἀπρόοπτον, κάτι
πλέον ἐξαφνικὸν καὶ ἀπὸ σεισμὸν ἀκόμη
ἢ τρομερὰ αὐτῆ καὶ πρωτακουστός δια-
τὸν τόπον μας πλημμύρα. Οἱ κατοί-
κουντες εἰς ἄλλας, πλέον ἀσφαλεῖς συν-

οικίας, ὅταν ἔβλεπον, ὡς διασκεδαστικὸν
πλέον θέαμα, τὴν πολὺωρον καὶ ραγ-
δαίαν βροχὴν τῆς Πέμπτης, πᾶν ἄλλο
ἐφαντάζοντο ἢ ὅτι θὰ ἐπέφερε τοιαύτας
συμφορὰς. Τὸ πολὺ πολὺ προεμάντευον
ὅτι θὰ ἐπλημύρουν τὰ ὑπόγεια τῶν
χαμηλοτέρων συνοικιῶν, ἢ ὅτι θὰ ἐπι-
πτον οἱ ἐτοιμόρροποι οἰκίσκοι, ὅπως γί-
νεται συνήθως μετὰ τὰς δυνατὰς βροχὰς.
Διὰ τοῦτο ἐκπληξίς καὶ τρόμος κατα-
λάμβανεν ὅσους ἐμάνθανον κατόπι, μετὰ
πολλὰς ὥρας, ὅτι ὀλόκληρον τὸ συνοικίαι,
ὀλόκληρον τμημὰ πόλεως κατεποντίστη-
σαν καὶ ὅτι πολλὰ ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις
ἐχάθησαν εἰς τὸν καταποντισμόν.

Ὁ Ἰλισσὸς καὶ ὁ Κηφισσὸς, ἀνίκανοι
πλέον νὰ βαστάσουν εἰς τὰς στενάς των
κοίτας τόσο πολὺ νερόν, ἐπλημύρυσαν.
Καὶ ἀφ' οὗ ἐσάρωσαν ὅτι εὗρίσκετο
παρὰ τὰς ὄχθας των—δένδρα, ζῶα, ἄν-
θρώπους, οἰκήματα—ἐξεχύθησαν ὡς
θάλασσαι εἰς τὸ ἀλίπεδον τοῦ Φαλήρου,
τὸ ὁποῖον ἤρμησαν, καὶ κατέληξαν εἰς
τὸν Πειραιᾶ, ὅπου καὶ ἐπέφεραν τὴν
μεγαλητέραν καταστροφήν. Ἄν ὑπολο-
γίσαιτε τὴν μακροτάτην πορείαν τοῦ κα-
ταστρεπτικοῦ αὐτοῦ ρεύματος, ἂν συλλο-
γισθῆτε ὅτι ἀφ' ὅπου διέβαινε καὶ ὅπου
ἐξηπλοῦτο δὲν ἄφινε λίθον ἐπὶ λίθου,
τότε μόνον θὰ εἰμπορέσατε νὰ φαντα-
σθῆτε ὅλον τὸ μέγεθος τῆς καταστρο-
φῆς, ὅλην τὴν εἰκόνα τὴν ὁποῖαν ἐπα-
ρουσίασαν οἱ καταποντισθέντες τόποι,
ὅταν ἀπεσῆρθεν τὸ ὕδωρ τῆς πλημμύρας
καὶ ἐχύθη εἰς τὴν θάλασσαν! Κανενὸς
δὲν ἐφείσθη, ὅλα τὰ ἐσάρωσεν ἀδιακρί-
τως. Κατέστρεψε καλύβας καὶ οἰκίας,
θέατρα καὶ γεφύρας, δρόμους καὶ μη-
χανὰς, ἐργαστᾶσια καὶ κήπους, ἐπνίξε
ζῶα καὶ ἄνθρωπους, βρέψη καὶ γέρον-
τας... Αἱ ζημίαι ἀνυπολόγιστοι, τὰ
πένθη ἀνυπολόγιστα. Ὅπου ζῶη καὶ ἄν-
θησις καὶ χλοερότης καὶ κίνησις καὶ
ἐργασία καὶ εὐτυχία,—ὄλεθρος σήμερον
καὶ ἐρείπια καὶ θάνατος καὶ ἀκίνησις καὶ
δυστυχία... Ὅποια συμφορά!

Ἐγνωρίζω μίαν οἰκογένειαν, μετὰ πολλὰ
παιδιά, ἡ ὁποία ἐκατοικοῦσε παρὰ τὴν ὀ-
χθὴν τοῦ Ἰλισσοῦ. Ἡ οἰκία των ἔβλεπε
μέσα εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, ἤξευρα
δὲ ὅτι τὰ παιδιά διεσκέδαζον πολὺ ὅταν
ἔβρεχε, νὰ βλέπουν ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸ
ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ νὰ ἐξογκοῦται καὶ
νὰ τρέχῃ μετὰ βοὴν ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς
πλατάνους καὶ ὑποκάτω ἀπὸ τὰς γεφύ-
ρας... Ἐχαιρόντο τὰ καίμνα ὅταν ἐ-
βλεπον τὸ ξηροπόδαρον των νὰ μετα-
βάλλεται εἰς ὄρατον καὶ ὀρμητικὸν πο-
ταμὸν... Φαντάζομαι ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν
ἀπήλασαν ἀρκετὰ τὸ θέαμα αὐτὸ καὶ τὸ
ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης... Ἄλλ' ὁποῖος
τρόμος, ὅποια ἀγωνία κατόπιν, ὅταν τὸ
ρεῦμα ἐξογκώθη πολὺ καὶ ἔλειξε διερ-
χόμενον τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας των καὶ
ὑψοῦτο, ὑψοῦτο ὀλονέν, φοβερίζον νὰ τοὺς

πνίξῃ... Ἐφυγαν καὶ ἐσώθησαν. Μόνον
τὰ ἐπιπλά των παρεσῆρθεν καὶ ἡ οἰς
κῆ των ὑπέστη ζημίαν. Ἄλλοι ὁμοῦ
ὑπῆρχαν πολὺ δυστυχέστεροι των. Ἐχά-
θησαν αὐτοὶ ἢ ἔχασαν τοὺς προσφιλεῖ-
των· διότι δὲν ἐπρόφθασεν ὄλοι νὰ φύ-
γουν, διότι δὲν εἶδον ἀμέσως τὸν κίνδυνον.
Καὶ ἐνῶ προσεπάθουν νὰ σώσουν
τὰ πράγματά των τοῦλάχιστον, παρεσῆ-
ροντο καὶ ἐπνίγοντο. Φαντασθῆτε τὴν
θλίψιν καὶ τὴν ἀπελπίσιν τοῦ δυστυ-
χοῦς ἐκείνου ἐργάτου, ὅταν ἐπιστρέψας
τὴν νύκτα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, δὲν
εὔρεν οὔτε σύζυγον, οὔτε τέκνα, οὔτε
οἰκίαν! Ὁ ἄνθρωπος παρεφρόνησεν.

Ἄλλοι ἐπάθον ὅσα καὶ αὐτὸς, ἀλλὰ δὲν
παρεφρόνησεν. Καὶ ἔχουν τὸ λογικόν των,
διὰ νὰ ἐννοοῦν καὶ νὰ μετροῦν σήμερον
ὅλην τὴν τὴν συμφορὰν. Δὲν ἔχουν τί-
ποτε πλέον εἰς τὸν κόσμον, οἱ σωθέντες
ἀπὸ τὸν θάνατον! οὔτε οἰκίαν, οὔτε ἐν-
δύματα, οὔτε περιουσίαν... Ἀστεγιοί,
γυμνοί, πεινῶντες, κινῶν τὸν οἶκτον
καὶ ζητοῦν τὸ ἔλεος τοῦ κόσμου. Καὶ
ὑπάρχουν ἑκατοντάδες ἐξ αὐτῶν τῶν ἀν-
θρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐγείναν δυστυχεῖς εἰς
μίαν ὥραν! Ὡ, τοὺς λυπεῖσθε, μικροὶ
μου φίλοι, εἶμαι βεβαίως. Καὶ πρὶν σας
εἶπῃ κανεὶς τίποτε, πρὶν κἀν σᾶς το
συστήσω ἐγὼ, θὰ παρεκαλέσατε τοὺς γο-
νεῖς σας νὰ ἔλθουν ἐξ ὀνόματός σας ἀ-
ρωγοὶ εἰς τὴν δυστυχίαν, νὰ συνεισφέρουν
εἰς τὸν ἔρανον, τὸν ὁποῖον κάμνουν οἱ
φιλόανθρωποι ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς
πλημμύρας.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΙΛΙΩΝ

ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΩΝΥΜΑ

Θὰ εἶπω σήμερον ὀλίγα περὶ τῆς κα-
ταγωγῆς τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ἐπωνύ-
μων μας. Τὸ θέμα εἶνε εὐρύτατον
καὶ θὰ ἠδύνατό τις νὰ γράψῃ ἐπ' αὐτοῦ
ὀλόκληρον βιβλίον. Ἀλλὰ θὰ περιορι-
σθῶ εἰς τὰ κυριώτερα, ὅσα δύνανται νὰ
ικανοποιήσουν τὴν περιέργειαν τῶν νεα-
ρῶν μου ἀναγνωστῶν.

Κάθε ἄνθρωπος γνωρίζεται συνήθως
διὰ τριῶν ἢ τεσσάρων ὀνομάτων.

Α') Τοῦ μικροῦ ἢ κυρίου ἢ βαπτιστι-
κοῦ ὀνόματος.

Β') Τοῦ μικροῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς.

Γ') Τοῦ οικογενειακοῦ ὀνόματος ἢ ἐ-
πωνύμου.

Δ') Τοῦ παρωνύμου (ἂν ἔχῃ δεύτερον
ἐπώνυμον ἢ «παρτσούκλι»).

Παραδείγματα χάριν: Πέτρος Γ(ε-
ωργίου) Βράβλας Ἀρμένης. — Ἰού-
λιος Ν(ικολάου) Τυπάλδος Πρετεν-
τέρης. — Χρῆστος Γ(ερασίμου) Ἀρ-
βανιτάκης ἢ Ἀλετροπόδαρος. — Γεώρ-
γιος Χ. Σουρῆς.

Ἡ παράταξις τῶν ὀνομάτων δύναται
νὰ γίνῃ ἀκόμη μακροτέρα, ὅταν ἔχῃ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

κανείς πολλά βαπτιστικά ονόματα, (δύο πως συνειθίζεται εις την Ευρώπην) και τίτλους οικογενείας. Π. γ. ο μέγας Άγγλος ποιητής Βύρων ονομάζεται: Γεώργιος Γόρδων Νέλ Λόρδος Βύρων. Οι Ισπανοί εύγενεις φημίζονται διά τὸ πλῆθος τῶν ονομάτων τῶν καθέναν ἀπ' αὐτοῦς ἔχει καμμιά εικοσαριά. Ἐπ' αὐτοῦ μάλιστα διηγούνται καὶ τὸ ἐξῆς ἀνεκδότον: Μίαν νύκτα εἰς Ἰσπανίαν εὐγενὴς ἔκρουσε τὴν θύραν ἐνὸς ἀγροτικοῦ ξενοδοχείου. Ὁ ξενοδόχος ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἠρώτησε ποῶς εἶνε. Ὅταν δὲ ἤκουσεν εἰκοσιν ονόματα εἰς τὴν σειράν, ἔκλεισε τὸ παράθυρον ἀποτόμως λέγων: «Νὰ πάτε ἀλλοῦ· δὲν ἔχω τόπον διὰ τόσους ἀνθρώπους!»

Ἡ πολυτέλεια αὐτῆ τῶν ονομάτων ἦτον ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους ἀνθρώπους. Ἀδάμ ἀπλοῦστατα καὶ ξηρότατα ὠνομάζετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος! Ὅσα μου εἶπῆτε διὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἔχη οὔτε πατρικὸν οὔτε οικογενειακὸν ὄνομα, ἀφ' οὗ τότε ἀκόμη οὔτε πατὴρ οὔτε οἰκογένεια ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ μόνον εἰς μέγας πλάστης καὶ νουνόσ: ὁ Θεός. Ναι· ἀλλὰ μ' ἐν ὄνομα ἐγνωρίζοντο καὶ οἱ κατόπιν ἤρωες τῆς Γραφῆς: Ἀβελ, Ἰακώβ κτλ.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας ἐγνωρίζοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τοῦ ὀνόματός των καὶ διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός. Π. γ. Περικλῆς ὁ (υἱὸς τοῦ) Ξανόππου, Σοφοκλῆς ὁ Σοφίλλου, Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου κτλ. Ἀλλ' ὑπῆρχον ἔκτοτε καὶ μεγάλα τινὰ γένη, ἢ, ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον, οἰκογένεια, διακρινόμενα διὰ τῶν εἰς ἰδῆς πατρωνυμικῶν λεγομένων ἐπιθέτων: Ἡρακλεῖδαι ἐλέγοντο οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους (καὶ ἴσως τὸ Ἡρακλείδης δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς τὸ ἀρχαιότερον γνωστὸν ἐπώνυμον), Πεισιστράτιδαι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πεισιστράτου, Ἀλκμαϊωνῖδαι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀλκμαϊωνος καὶ καθεζῆς.

Ἀλλὰ κυρίως ἐπώνυμα, δηλαδὴ οἰκογενειακὰ ὀνόματα, θὰ εἴρωμεν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις. Ἐκεῖ τρόπον τινὰ ἐκαλλιεργήθησαν συστηματικῶς. Τὰ κοσμητικὰ ἐπιθέτα ἐν γένει, τὰ μαρτυροῦντα ἐν ἀρχῇ περὶ μιᾶς ιδιότητος τοῦ ἀτόμου, ἐπεκράτουν καὶ ἐγίνοντο βαθμηδὸν οἰκογενειακὰ ὀνόματα· οὕτω δὲ μετ' ὀλίγον δὲν ὑπῆρχε πολίτης Ῥωμαῖος, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἔχη ἐκτὸς τοῦ κυρίου ὀνόματος του καὶ ἐν ἡ καὶ δύο ἐπώνυμα: Μούκιος Σκαϊβλάς, Κόλντος Ὀράτιος Φλάκκος κτλ. Ἡ δὲ συνῆθεια αὕτη τῶν Ῥωμαίων μετεδόθη βαθμηδὸν καὶ ἐπεξετάθη εἰς ὅλον τὸν πολιτισμένον κόσμον, ὅπου διατηρεῖται μέχρι τῆς σήμερον—καὶ φαίνεται διὰ τὴν διατηρηθῆ αἰωνίως.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

KIMON AKRISHS

Κατὰ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ δημοσιευθεῖσαν δῆλωσιν, οὐδεμία γίνεται εἰς τὸ ἐξῆς ἐγγραφὴ εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἢ ἀνανέωσις, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς προπληρωτέας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν δῆλωσιν, πᾶς συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», εἴτε νέος εἴτε παλαιός, τοῦ ὁποῖου ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1897 θὰ ἔχη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρίου 1897, δικαιούται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι δώρων, ἢ ὅποια θὰ γίνῃ διὰ κλήρου κατὰ τοὺς ἀκολουθοῦς ὁρους:

Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν συνδρομητῶν, τῶν ὁποῖων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1897 θὰ ἔχη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρίου 1897, θὰ τεθῶσι τὴν 2 Ἰανουαρίου ἐντὸς κληρωτίδος· ἐνώπιον δὲ ἐπιτροπῆς ἐκ προσώπων γνωστῶν, ἢς τὸ πρακτικὸν κατόπιν θὰ δημοσιεύσωμεν, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν ἐπιθυμοῦστων νὰ παρευρεθῶσιν ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐνδιαφερομένων, θὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τῆς κληρωτίδος, καθ' ἡμέραν καὶ ὄραν ἢν ἐγκραίως θὰ ὀρίσωμεν, ἑκατὸν συνδρομητῶν τὰ ὀνόματα, οἱ ὁποῖοι θὰ κερδίσουν τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα:

- Ὁ 1ος. Ἐν ὠρολόγιον τῆς τσέπης ἀργυροῦν, ἀνδρικὸν μὲν ἂν ὁ λαχνὸς πῆσῃ εἰς συνδρομητὴν, μικρὸν δὲ γυναικεῖον ἂν πῆσῃ εἰς συνδρομητριά. Ἀξίας δρ. 60
- Ὁ 2ος. Τοὺς ἐξῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Εἴκοσι χιλιάδες λεῦγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν. — β') Ὁ Μεσημβρινὸς ἀστὴρ, — γ') Δι μέλαινα Ἰνδία, — δ') Ὁ Σανσέλωρ. Ἀξίας δρ. 29
- Ὁ 3ος. Ἐν Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου. Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 4ος. Μίαν συσκευὴν γραφείου: ἦτοι μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρους, πέννες, μολυβδοκόνδυλα, χαρτοκοπτήρα κτλ. κτλ. Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 5ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος. — β') Ρωβύρος ὁ κατακτητής. — γ') Τύχαι 3 ῥώσων καὶ 3 ἄγγλων. Ἀξίας δρ. 22
- Ὁ 6ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου. Ἀξίας δρ. 18
- Ὁ 7ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ἡ σχολὴ τῶν Ροδινῶνων. — β') Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009,672. — γ') Τὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια. Ἀξίας δρ. 18
- Ὁ 8ος. Ἐν ἐξυπνητήριον ὠρολόγιον τῆς τραπέζης. Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 9ος. Τὸ δίτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη. Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 10ος. Μίαν ὠραίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοῦχοῦ. Ἀξίας δρ. 12
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (11-20) ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ μεθεπομένου ἔτους 1898. Συνδρομαὶ ἐν ὄλῳ 10 ἐσωτερικαὶ ἢ ἐξωτερικαί, κατὰ μέσον ὄρον. Ἀξίας δρ. 106
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (21-30) ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ἦτοι ἕνα τοῦ 1894 καὶ ἕνα τοῦ 1895. Τόμοι ἐν ὄλῳ 20 πρὸς 7 δραχ. Ἀξίας δρ. 140
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (31-40) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὄλῳ 50. Ἀξίας δρ. 50
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (41-50) ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ φθόνου», μυθιστορηματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10 ἀντίτυπα ἰμοῦ. Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (51-60) ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρροπούλου», μυθιστορηματος μετὰ 24 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10 Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (61-70) ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας» μυθιστορηματος μετὰ 22 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (71-80) ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας», μυθιστορηματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10. Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (81-90) ἀνὰ ἕνα τόμον τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς. Τόμοι ἐν ὄλῳ 10. Ἀξίας δρ. 10
- Οἱ δέκα τελευταῖοι (91-100) ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παιδῶν» τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 10 ἀντίτυπα. Ἀξίας δρ. 15

Σύνολον ἀξίας τῶν διὰ κλήρου διανεμηθησομένων δώρων Δραχ. 700

Ἡ Διευθύνσις.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 365)

Ἐπέρασε καὶ ἀπὸ τὸν κῆπον τῆς θείας Ἀντωνίας. Ἦτο πολὺ ἐνωρὶς ἀκόμη καὶ κανεὶς δὲν ἦτο ἐκεῖ διὰ νὰ ἴδῃ τὴν ἐκπληξιν, ὑπὸ τῆς ὁποίας κατελήθη ὁ Φίλιππος, ὅταν εἶδε πόσον τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο τώρα διαφορετικόν. Οἱ τοῖχοι γύρω εἶχον διορθωθῆ καὶ βαφῇ, καθὼς καὶ ἡ κιγκλιδωτὴ θύρα, ἢ ὅποια ἔκλειε τὸν κῆπον. Ἐντὸς ἐπεκράτει τάξις καὶ εὐπρέπεια· τὰ δένδρα ἦσαν κλαδευμένα καὶ περιποιημένα, αἱ πρασαὶ τακτοποιημένα, αἱ δενδροστοιχίαι ἀμμοστρωμένα προσφάτως. Ἐκεῖ, ἀπέναντι τοῦ παλαιοῦ οἰκίσκου τῆς Ἀντωνίας, ἠγείρετο οἰκία νέα καὶ λευκοτάτη, με στήλας κομψάς, με βεράνδαν (ἐστεγασμένον ἐξώστην) καὶ με παραπετάσματα ζωρῶν χρωμάτων εἰς τὰ παράθυρα. Ἐδυσκολεύθη νὰ αναγνωρίσῃ τὸν παλαιὸν κῆπον, τὸν ἄλλοτε τόσον παρημελημένον, τὸν ὁποῖον ὅμως ἠγάπα τόσον... Ἀλλ' ἰδοῦ αἱ θρύες καὶ αἱ μανῶλαι, τὰς ὁποίας ἤξευρε, καὶ οἱ γνωστοὶ τοῦ ροδῶνος καὶ οἱ θάμνοι τῶν ἰάσμων. Ναι, εἶνε ὁ κῆπος τῆς θείας Ἀντωνίας... Ποῦ εἶνε ὅμως ἡ θεία Ἀντωνία; Ποῦ εἶνε ὁ Καρδινάλιος καὶ ὁ Σκόπτης;— Ἐἶχον ἐξαφανισθῆ! καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐκεῖ ἦσαν ὅλως ξένοι δι' αὐτόν!

Μὲ τὴν καρδίαν περιαλγῆ, ἔρριψε βλέμμα τελευταῖον εἰς τὸν κῆπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο πλέον ἰδικός του, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, διευθυνόμενος πρὸς τὴν ὁδὸν Βιλερέ.

Ἀλλ' ἐκεῖ κανεὶς δὲν ἤξευρε νὰ τον πληροφορήσῃ περὶ τοῦ καλλιτέχνου τῶν κηρίων ἀγαλμάτων· κανεὶς δὲν τον ἐγνώριζε. Καὶ ὁ Φίλιππος ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπηλπτισμένος πλέον, ὅταν κάποιος τῷ εἶπεν ὅτι εἶχε γνωρίσῃ πραγματικῶς ἕνα καλλιτέχνην, ὁ ὁποῖος κατῴκει ἄλλοτε πλησίον τῆς οἰκίας του, με τὴν μικρὰν του θυγατέρα· ἀλλ' ὅτι ἕνας κύριος ξένος ἦλθε καὶ τους ἐπῆρε πρὸ ὀλίγου καιροῦ καὶ λέγουσιν ὅτι ἀνεχώρησαν μαζί εἰς Γαλλίαν.

Τὸ ἀπόροπτον τοῦτο ἦτο διὰ τὸν Φίλιππον τὸ σκληρότερον ἀπὸ ὅλα. Οὐδέποτε εἶχε σκεφθῆ ὅτι ἦδύνατο νὰ συμβῆ τοιοῦτον τι. Καὶ ὅμως τί φυσικώτερον παρὰ ὁ θεὸς τῆς Δέας, ὁ πλοῦσιος ἐκεῖνος θεὸς, νὰ τους πάρῃ μαζί του; Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἔμεινεν ἐκεῖ, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος τοῦ ἐρήμου οἰκίσκου καὶ κλαίων πικρῶς... Δὲν τῷ ἔμενε πλέον ἐλπίς· ὅλα τὰ ἔχονε διαμῆς. Ἐπῆρε πάλιν τὸ μικρόν του φορτίον καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κῆπον

τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας, τὸ μόνον καὶ τελευταῖον του καταφύγιον!

Καὶ ἐνῶ ὁ Φίλιππος, ἐντελῶς πλέον ἀπηλπτισμένος, ἐξηνητλημένος καὶ ψυχικῶς καὶ σωματικῶς, ἐκάθητο ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ στενωτέροι του συγγενεῖς ἐν Νέα Ὑόρκη, ἀπηλπτισμένοι καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ἐξηκολούθουν ἐντούτοις νύγωνίζωνται, με ὅσα μέσα ἠδύνατο νὰ διαθέσουν, διὰ νὰ τον ἐπανεύρου.

Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἔμεινεν ἐκεῖ, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος τοῦ ἐρήμου οἰκίσκου καὶ κλαίων πικρῶς. (Σελ. 373. σ. α')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΓ'

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΘΥΡΑΝ

Παρήλθον πολλαὶ ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῶν μικρῶν μας ἡρώων εἰς Νέαν Ὀρλεάνην. Ὁ Φίλιππος ἐπλανᾶτο ἐκεῖ γύρω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, περιμένων τὸν πάτερ-Ἰωσήφ καὶ τὸν Λίλυβελ. Πολλάκις εἶδε διερχόμενον τὸν ἐφημέριον, τὸν πάτερ-Μαρτίνον· ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ τον πλησιάσῃ, ἐνθυμούμενος ὅτι ὁ κύριος Ἐνσορτ εὕρισκετο εἰς ἀλλοποῖα ἡμέρας ἤθελε τὸν ἀναγνωρίσει καὶ πληροφορήσει τὸν ζωγράφον περὶ τῆς ἐπιστροφῆς του εἰς Νέαν Ὀρλεάνην.

Ὁ γηραιὸς νεωκόρος ἐσυμπάθησε πρὸς τὸ πτωχὸν καὶ ρακένδυτον παιδίον καὶ πολλάκις τῷ ἔδωκε φαγητὸν καὶ τόπον διὰ νὰ κοιμηθῆ, εἰς τὸν μικρόν του οἰκίσκον παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ μητροπολιτικοῦ μεγάρου. Ἐδύλεπεν ὅτι ὁ Φί-

λιππος ἦτο ἄρρωστος, ἐμάντευε δὲ ὅτι δὲν ἦτο ἀνέκαθεν τὸ ἄστεγον καὶ ἐγκαταλελειμμένον παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐνώπιόν του. Αἱ ἐπανελημμένα καὶ πλήρεις ἐνδιαφέροντος ἐρωτήσεις περὶ τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καὶ ἐσέβετο, συνέτειναν ὥστε νὰ ἐξῆσῃ πολὺ ἡ συμπάθεια αὕτη.

Κάθε βράδυ, εἰσερχόμενος ὁ Φίλιππος εἰς τὸν οἰκίσκον, ἔκαμνε πάντοτε τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν, με φωνὴν τῶσιν γλυκεῖαν καὶ μελαγχολικὴν, ὥστε ἐκίνοι σχεδὸν τὰ δάκρυα τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου.

— Λέτε νὰ ἔλθῃ αὐριον ὁ πάτερ-Ἰωσήφ, κύριε; Καὶ ὁ νεωκόρος ἀπεκρίνετο διὰ νὰ τον ἐνθαρρύνῃ:

— Ναι, παιδί μου· ναι· αὐριον θὰ ἔλθῃ.»

Με πολλὰς προφυλάξεις, καὶ ἀφ' οὗ πολὺ τῷ ἐσύστησε νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικόν, ὁ Φίλιππος ἀπεφάσισε νὰ δείξῃ τὰ παρὰ τὸν πάτερ-Ἰωσήφ εἰς τὸν νεωκόρον. Πρὸς στιγμὴν δὲ ἐλωρησμένον διὰ τοῦ ταῦ δυστυχήματα, συμμεριζόμενος τὴν ἰλαρότητα καὶ τὴν εὐθυμίαν, μεθ' ἧς ὁ ἀγαθὸς γέρον παρηκολούθει τὰ παιγνίδια τῶν ποντικῶν.

Μίαν νύκτα τὸν κατέλαβε δυνατὸς πυρετός. Καθισμένος εἰς τὸ στρώμα, με διανοίχτους ὀφθαλμούς, με μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, ὠμίλει, ἔλεγεν, ἔλεγεν... Τὸ παραλήρημα τοῦ ἐρήμου οἰκίσκου καὶ κλαίων πικρῶς. (Σελ. 373. σ. α')

Ὅποια εἶχε παίξῃ ἄλλοτε τῆς Λουκίας· ἀπεκάλεε τὸν νεωκόρον Κύριον Βασέτον καὶ ὠμίλει μαζί του, ὅπως καὶ μετὸν οἰκονόμον τῆς λαΐθης Ἐνσορτ. Ἐνθυμῆτο μόνον τὰς φαιδράς, τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας τῆς ζωῆς του, ἐφαίνετο δὲ λησιμονῶν ἐντελῶς τὰς τελευταίας του περιπετειᾶς καὶ ἀπογοητεύσεις.

Ἐκπληκτος καὶ φοβισμένος ὁ γηραιὸς νεωκόρος ἔμεινεν ὀρθὸς παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ παιδίου ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἔβρεχε με δροσερὸν ὕδωρ τοὺς καίοντας κροτάφους του. Τὴν πρωΐαν ὁ πυρετὸς ἔπεσε καὶ τὸν παραξυσμὸν διεδέχθη ὕπνος βαθύς, παρατεταμένος... Ὅταν ἐξύπνησεν εἶδε νὰ κύπτουν ἐπ' αὐτοῦ τὸν νεωκόρον καὶ τὸν ἱερέα ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ὀμιλήσῃ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του. Συναμίλου χαμηλοφώνως· ἀλλ' ὁ Φίλιππος τοὺς ἤκουσε νὰ ἐπαλαμβάνουν τὴν λέξιν «νοσοκομεῖον.»

Νοσοκομείον! Η λέξις αὐτή διὰ τὸ δυστυχῆς παιδίον μίαν μόνην εἶχε σημασίαν: ἦτο ὁ τόπος ποῦ ἔστειλλον τοὺς ἀνθρώπους διὰ νάποθάνουν.

Δὲν εἶπε τίποτε καὶ ἐκάθησε πολὺ ἤσυχος, ἐφ' ὅσον ὁ ἱερεύς καὶ ὁ νεωκόρος ἦσαν εἰς τὸ δωματίον.

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐπιπτον καυστικαί ἐπὶ τῆς γυμνῆς του κεφαλῆς. Δὲν ἠσθάνετο δυνάμεις νὰ προχωρήσῃ.

Παιδιά μου, ἡ Διάπλασις σας εἶνε νὰ πετᾷ, σημερον ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς! Τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἀγαπητῶν μου μικρούς φίλους, παιδιά λαμπρῶν ἀθηναϊκῶν οικογενειῶν καὶ τὰ τρία, — μολοντι τὸ πρῶτον μένει τώρα εἰς τὰς Καλάμας, ὅπου ὁ πατήρ του εἶνε διευθυντῆς τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης, — μοῦ ἔστειλαν τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὅποιαν δημοσιεύω πάρα κάτω.

το θελήσουν με τὴν ἰδίαν δύναναι καὶ οἱ μικροὶ μου φίλοι. Ἀπὸ αὐτοὺς ἐξαρτᾶται αὐτοὶ πρέπει νὰ λάβουν τὴν πρωτοβουλίαν, ὅπως τὴν ἐλάβετε καὶ σεῖς.

Ὑποθέτω ὅτι ἀν μόνον τὸ θεληματικὸν οἱ φίλοι μου, ἡ ἐρώτη θὰ ἐπιτύχῃ λαμπρά. Μία δραχμὴ κατ' ἄτομον δὲν εἶνε μέγα ἐξοδὸν διὰ μίαν τοιαύτην διασκέδασι.

Ὑποθέτω ὅτι ἀν μόνον τὸ θεληματικὸν οἱ φίλοι μου, ἡ ἐρώτη θὰ ἐπιτύχῃ λαμπρά. Μία δραχμὴ κατ' ἄτομον δὲν εἶνε μέγα ἐξοδὸν διὰ μίαν τοιαύτην διασκέδασι.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 24 Ὀκτωβρίου 1896. Φιλιάται μας «Διάπλασις».

κῶν ἐγίνετο οὐχὶ διὰ τῶν χαρτίων ἀντιπροσώπων τῶν συνδρομητῶν, ἀλλὰ δι' αὐτῶν τῶν ἰδίων συνδρομητῶν.

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ζήτημα, ἐδῶ εἶνε ὅλη ἡ δυσκολία. Οὔτε ἡμεῖς ἐχομεν τὴν ἀπαίτησιν νὰ κάμῃ τὸ περιοδικόν ὅλα τὰ ἐξοδα, ἀλλὰ καὶ δι' ἡμᾶς εἶνε πολὺ βαρέα.

Τὸ τρίτον δὲν εἶνε σπουδαῖον. Διότι ἡ παιδικὴ συναστροφή τῆς Διαπλάσεως, θὰ γίνῃ ἐν Ἀθήναις.

Ἐὰν λοιπὸν ἐγκρίνης τὸ σχέδιόν μας αὐτὸ (ὅπερ θὰ γίνῃ τὸ ἐρχόμενον ἔτος) σὲ παρακαλοῦμεν νὰ τὸ ἀγαγγίλῃς εἰς τοὺς συνδρομητὰς, καὶ νὰ εἴπῃς ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν «Μεγάλῃν Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως» νὰ μας εἰδοποιήσουν ἀπευθύνοντες τὰς ἐπιστολάς των: πρὸς τὸν κύριον Σόλων Συρμόπουλον εἰς Καλάμας.

οἱ πιστοὶ φίλοι σου ΣΟΛΩΝ Α. ΣΥΡΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

Στὸν κάμπον Ἀλεποῦ, Κουνέλι κυνηγοῦσε, Μὰ κείνο τὸ τρεῖλλὸ

Βλαδίμηρος Α. Παράσκευας

Ο ΛΑΓΩΣ ΚΑΙ Η ΣΥΛΗΝΗ

Οἱ ἄνθρωποι ἐφοβοῦντο πολὺ τὸν Θάνατον καὶ τὸν ἐπερίμεναν μετὰ μεγάλην ἀγωνίαν.

«Κάτοικοι τῆς Γῆς»

«Ὅπως βλέπετε ἐμεῖς νὰ ἐξαφανίζωμαι διαρκῶς καὶ πάλιν νὰναφανίωμαι εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὅπως με βλέπετε νὰ μικραίνω, νὰ μικραίνω, νὰποθνήσκω καὶ πάλιν νὰ γεννώμαι καὶ νὰ μεγαλώσω, οὕτω καὶ σεῖς θὰ ἐξαφανισθῆτε ἀπὸ τὴν σφαῖραν σας, διὰ νὰναφανήτε εἰς ἄλλον κόσμον πολὺ καλλιτέρον.»

Ἐγὼ, ἡ Σελήνη.

Ἀλλ' ὁ καλὸς σου Λαγῶς, πάντοτε ἀρρημμένος καὶ πολυάσχολος, ἐξέχασεν εἰς τὸν δρόμον αὐτὰ πού του ὑπηγόρευεν ἡ Σελήνη ἀντὶ δε, ὡς εὐσυνείδητος ἀπεσταλμένος, νὰ ἐπιστρέψῃ νὰ τοῦ ταξαναεπῆ, ἐνόμισεν εὐκολώτερον καὶ ἀπλούστερον νὰ κηρύξῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅσα τοῦ ἐκατέβασε τὸ ξεροκέφαλόν του.

«Κάτοικοι τῆς Γῆς»

«Ἐἴμαι ἀπεσταλμένος εἰς σᾶς ἀπὸ τὴν Σελήνην, διὰ νὰ σας ἀναγγείλω ὅτι θάποθανετε ὅλοι καὶ ὅτι ὁ θάνατος διὰ τοῦθ' ἀεὶ εἶνε ἡ τελεία καταστροφή. Μὴν νελπίετε τίποτε καὶ φοβέσθε τὸν Διάδολον!

Ἐγὼ, ὁ Λαγῶς.

Ὅταν ἡ Σελήνη ἔμαθεν ὅτι ὁ Λαγῶς εἶπεν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, ἐγένεεν ἕξω φρενῶν. Ἐπίσας λοιπὸν τὸν Λαγῶν καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ μετὸ δρεπάνι τῆς, πού ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν ἀφήσῃ εἰς τὸν τόπον. Ὁ Λαγῶς ἐπληγῶθη εἰς τὸ στόμα καὶ ἀπὸ τότε βλέπετε ἐκεῖνο τὸ χωρίσμα

εἰς τὸ χαῖλος, πού ἔχουν ὅλοι οἱ ἀπόγονοί του.

Ὁ πάρος τὸν ἔκαμε σάν τρελόν, ἐλήθμονησε τὴν δειλίαν του καὶ ὠρμησεν ὁ πληγωμένος Λαγῶς κατὰ τῆς Σελήνης. Τῆς ἐβγαλε τὸ ἓνα μάτι, τῆς ἐσπασε τὴ μύτη καὶ τῆς ἐγρουντάνισε βαθεῖα τὰ μάγουλα.

Λουκιανὸς Χαρμοσύνης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συμπλήρωμα:

Ὅταν εἶπα εἰς τὴν μικρὰν Ναυσικάν, ὅτι θὰ βάλω εἰς τὴν «Διάπλασιν» τὴν ἀνοσίαν που εἶπεν, (ἐκεῖνον τὸ περιφημον, δὲν βλέπω νὰ κομῶθ' . . .) ἡ Ναυσικὰ ἀνέκραξε:

Παρὰ τὸν ξηρὸν Πισσόν, τὴν ἐπομένην τῆς πλημμύρας:

— Μπαμπά, πού εἶπε τώρα τὸ ποτάμι; — Παιε, παιδί μου, τ' ἐθ' ἄλλασαι! — Καὶ πότε θὰ γυρίσῃ, μπαμπά;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σιεράνου Κοτίνου

Εἰς τὸ μάθημά της Γεωγραφίας:

— Τί λέγεται νῆσος; — Νῆσος λέγεται . . . ἡ ἀρσενικὴ πάπια!

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Τὸ κεφάλαιον τοῦ Καίσαρος Κασκαμπέλ, τὸ ὅποιον δημοσιεύεται εἰς τὸ ΙΒ' (δωδεκάτον) καὶ οὐ ΙΓ' ἔς κατὰ λάθος ἐτυπώθη εἰς τὸ παρελθὸν φυλλάδιον.

Ἡ «Mαργαρίτα» μάλιστα μοῦ γράφει, ὅτι τώρα εἰς τὸ Σχολεῖον κάμνει τὴν Γεωγραφίαν τῆς Ἀμερικῆς τὸ μάθημα δὲ τῆς φαίνεται πολὺ τερπνότερον, διότι συναπτὰ τὰ μέρη, ἀπὸ τὰ ὅποια διήλθεν ἡ «Εὐδρόμος Οἰκία», καὶ τὰ ὅποια γνωρίζει τὸσον καλά. Φαντασθῆτε!

Νά, καὶ ἄλλος φίλος μου, ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης μοῦ στέλλει γραμματόσημα. Πᾶς με συγκινεῖ ἡ φρονερά αὐτῆς μέριμνα! Φαντάζεσθε

δὲ πλέον τὴν χαρὰν τῆς Ἀγάπης καὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν τοῦ Ἀνανία, πού κάμνουν συλλογήν.

Νὰ εἶσαι βέβαιος, Μπερτάδου, ὅτι σὰς ἀγάπῳ ἐτίσου ὄλου. Νά μοῦ γράψῃς συχνὰ, ἀλλὰ νὰ μὴ λησμονῆς νὰ ὑπογράφῃς καὶ μετὰ ἀληθινὸν σου ὄνομα, ὅχι μόνον μετὰ ψευδώνυμον. Σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον που ἐξήτησες.

Ὁ καίμενος μου Ἐρριάνος Καλλιπρατίδας! Ἐπεσεν ἀπὸ τὸ ποδήλατον καὶ ἐβγαλε τὸ χέρι του. Καὶ μοῦ γράφει ὅτι τὸ πάθημά του τοῦ ἔγενε μάθημα, διότι ἄλλοτε δὲν θὰ κάμνην κατάρχησιν οὕτε εἰς τὸ ποδήλατον οὕτε εἰς τίποτε ἄλλο. Ἐγὼ δὲως νομίζω ὅτι δὲν πταεῖ διόλου, ἀφ' ὅ ἀλλοσ ποδηλάτης τὸν ἐσκόντησε καὶ ἔπεσε. Καθένας ἠμποροῦσε νὰ τὸ πάθῃ αὐτό. . . . Τοῦ εὐχόμεναι περαστικά.

Κ' ἐγὼ συμφωνῶ μετὰ τὴν καλὴν σου Διδασκάλισαν, Ποιμενικὴ Φλογέρα, καὶ εὐχαριστῶ τὸν κύριον ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος εἶπε τόσα κατὰ δι' ἐμεῖ. Ἀλλ' ἔχεις ἀδικῶν εἰς τὸ ἄλλο ζήτημα: τὰ ψευδώνυμα δὲν προδίδονται ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου. Οἱ συνεργάται μου δὲν τα λέγουσιν (ἐκτός ἀν τα λέγῃ ἡ Πίσσα, ἡ συνεργάτα μου!) Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι καὶ μία μόνον φίλη σου ἀν ἠξυρῆ τὸ ψευδώνυμον σου, εἰμπορεῖ νὰ τὸ μάθῃ ὁ ἴδιος ὁ κόσμος. Τὸ μυστικὸν εἶνε πολὺ περιεργον πρᾶγμα: καθένας τὸ ἐμπιστεύεται εἰς τὸν στενωτέρου σου φίλον καὶ κατ' αὐτὸν τὸν πρόπον κάμνει τὸν γυρον τοῦ κόσμου. Δι' αὐτὸ οἱ μικροὶ μου φίλοι: δὲν πρέπει νὰ λέγουσιν τὸ ψευδώνυμον των εἰς κανένα. — Ὅσῳ συχνότερα μοῦ γράφετε, τόσον καλλιτέρα.

Φιλᾶτε Κοκκογιάνε, ὅλα τὰ φυλλάδια τῆς πύλεως σας παραδίδονται εἰς τὸ ἐδῶ ταχυδρομεῖον τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τὴν αὐτὴν ὥραν. Ὅστε ἀν λαμβάνης τὸ ἴδιον σου μόνον τὴν Τετάρτην, ἐνῷ οἱ ἄλλοι τὸ λαμβάνουν τὴν Κυριακὴν, πταεῖ τὸ ταχυδρομεῖόν σας. Περιμένω τοὺς νέους συνδρομητὰς καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ, πολὺ.

Σοῦ ἐφάνη, ἀλλὰ δὲν ἦτο μελαγχολικὸς ὁ Ἀνανίας, Ἰονιομένη Ὀδησός, διότι πάντοτε εἶνε παιδρότατος. Ἴσως θὰ ἦτο σκεπτικὸς, συλλογίζόμενος τὸν Ι' Ρεμβασίον του, ὁ ὅποιος μετόση ἀνυπομονήσαν περιμένεται. Ναι! εἶδες πως κρύβει ἡ Πίσσα μου; ὄλο 'ἐτ' ἡφατὶά κάβεται σάν . . . γάτα.

Πορτὰ Ἀλεποῦ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Σὲ συγγαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς σου δὲν ἀμφόβῳ δὲ διὰ καὶ εἰς τὰ Ἀγχαϊκά καὶ εἰς τὸ πιάνο τὰς ἰδίας προόδους ὅα κάμνης. Λυκοῦμαι μόνον που δὲν θὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ.

Μόνον ἓνα φυλλάδιον τὸν μῆνα λαμβάνεις, Γελδέσσα Φύσις; Ἄ, πρέπει νὰ παραπονεθῆς εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, διότι τὰ φυλλάδιά μου ἐκδίδονται καὶ στέλλονται τακτικώτατα. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἔσπασμάμου καὶ περιμένω.

Ἐννοῶ τὴν ἀνυπομονήσαν σου, Δὸν Κερῶτη, διὰ τὸ ἀπλοῦν φυλλάδιον. Ἀλλὰ περίμενε ὀλίγον ἀκόμη! Ἐβῳασε. Χαίρω διὰ τὴν γνωμίαν σου μετὰ τὸν Κολοσσόν τῆς Ρόδου. Πάλιν ἡ Καρδέρια μου! Καὶ ἐφέτος πρώτη μοῦ ἐπέστρεψε τὸ «Δελτίον Ἐγγραφῆς» ὅπως καὶ πέρου. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν προθυμίαν, καλὴ μου φίλη, καὶ δι' ὅσα μοῦ γράφετε ἐπ' εὐχαρίαν τῆς ἀνακωσσεως τῆς συνδρομῆς σου. Αὐτῇ τὴν φωνᾷ, Δετ' ἔδιν' Ὁρέων, εὐχομαι καὶ ἐλιπῶ νὰ λάβω ἰδιόχειρον πλέον ἐπιστολήν σου. — Φαντασθῆτε τί ἀγάπην μοῦ ἔχει ὁ Ἄετὸς τῶν Ὁρέων! Ἐνῷ εἶνε ἀσθενὴς (τώρα πολὺ καλλιτέρα ἀντυχῶς,.) μοῦ στέλλει ἐπιστολήν διὰ χερὸς τρίτου.

Εἴμαι εὐτυχῆς, Ἀρθρομένην Λυγαριά, πού ἀπεπᾶσσε νὰ κρατήσῃ τὸ παλιὸν σου ψευδώνυμον καὶ νὰ λαμβάνης μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν. Περιμένω, ἀγαπητῇ μου, περιμένω. . . . Βλέπω ὅτι τερπνεῖ τὴν ὑπόσχεσίν σου, καλὴ μου Ζαππίε. Τὴν ὄρακα ἡ ἐκτενή ἐπιστολή σου! Ἀλλὰ εἰς αὐτὰ πού μοῦ γράφετε διαστάζω νὰ σοῦ ἀπαντήσω, μήπως σ' ἐννοήσουσιν αἱ συμμηθήτριαί σου . . .

Χορεύουν και τὰ ἄνθη! μάλιστα χορεύουν... εἰς τὸ χαριτωμένον γράμμα τῆς *Νεράιδας τοῦ Γαλοῦ*. Μία Μαργαρίτα, ἓν Ἡλιοτρόπιον, ἓνας Πανσέ, ἓν Γαρυφαλίον, ἓν Τριαντάφυλλον, καὶ ἓνας Κισσός, ἔχουν σώματα ἀνθρώπινα καὶ πιασμένα ἀπὸ τὰ χέρια χορεύουν. Καὶ τὰ ἀνθρωπόμορφα αὐτὰ ἄνθη τῆς ζωγραφικῆς ἢ *Νεράιδα τοῦ Γαλοῦ* εἶτα βαπτίζει μετὰ τὴν σειράν: *Μαργαρίτα, Χιονισμένος Τυμφορητός, Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, Χαλασμός Κόσμου, Ἑλληνικὴ Σημαία, Ὀλυμπιονίκης*. Τι ὄραία συντροφίη! Ἐγγέλασα πολὺ, *Νεράιδα τοῦ Γαλοῦ!*

Ἄδεν ἤξευρες πόσον ἐκλαυσα διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ψύδρα μας, (τοῦ κεκρυφαίου μελοποιού, ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐν Ἀθήναις) μού γράφει ἡ *Μέδουσα*. Δέν τον ἐγνώριζα προσωπικῶς· ἀλλὰ τί τόχα, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ἕνα μουσικόν, ἕνα συγγραφεῖα, διὰ νὰ τον ἀγαπώμεν, ἀφ' οὗ ὅλος ὁ κόσμος ὀμιλεῖ δι' αὐτόν; Ἐγώ, ἂν καὶ δέν ἐγνώριζα τὸν Ψύδραν, τὸν ἐθαύμαζα ὅμως διὰ τὰ ἔργα του καὶ μάλιστα διὰ τὸν *Γαυφύριον* πού τον ἔβγαλε καὶ τὸν ἔπαιξε τόσες φορές. Νομίζω ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι πού ἐξέχουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους κατὰ τὸ πνεῦμα, πρέπει νὰ ζοῦν περισσότερο, τοῦλάχιστον 200 χρόνια. Ἦθελα νὰκολοθίσω τὴν κηδείαν του, ἀλλὰ δέν με ἄφρισαν ἐνεκα τοῦ καιροῦ. Τὸν ἐπέρασαν ὅμως κοντὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ εἶδα μόνον μίαν μεγάλην λήραν πού του εἶχαν ἀπὸ ἄνθη ἄσπρα καὶ λιλά.

Πόσον ἠρήγησα νὰ λάβω τὴν ἐπιστολὴν σου, *Οιδίππου Τύραννε*... Ἄλλὰ ἔννοια σου, κανεῖς δέν θὰ μάθῃ τίποτε, αὐτὸ ὁ ἐξάδελφός σου — ὁ ὁποῖος ὅμως δέν ἐγνώριζεν ἀπὸ ἐμὲ τὸ ψευδώνυμόν σου.

Ποτὲ δέν ἐφαντάσθην, ὅτι μ' ἔλπισμόνησες, καλὴ μου *Δάφνη*, καὶ ὑπέθετα ὅτι κάτι ἄλλο θὰ συμβαίη. Χαίρω πολὺ πού ἔγινες τώρα ἐντελῶς καλὰ καὶ πού ἐπιασες ἀμείψως νὰ μου γράψῃς. Σὲ ὑπερευχαριστῶ διὰ τὴν φιλίαν πού μου ἐούστησες.

Ἑλληνικὴ Σημαία, σὲ παρακαλῶ νὰ μου φιλήσῃς τὴν *Λαρυγγίαν*, τὴν *Σανθὴν Ἑλληνοπούλαν*, τὴν *Μικρὰν Φιλόσοφον* καὶ τὸν *Διαβολάκον* καὶ νὰ τους εἰπῇς ὅτι ἔγιναν δεκτὰ τὰ ψευδώνυμά των καὶ περιμένω νὰ μου γράψουν. Σὲ δὲ συγχαίρω διὰ τὰς καταπληκτικὰς προόδους σου.

Ἐγγελάσῃς καλὰ τώρα πλέον ὁ *Παχὺς Τύρος*! Δόξα σοὶ ὁ Θεός! Μετὰ τὴν ἀσθένειαν μάλιστα ἐπάχυνε καὶ ἔγεινε σωστὸς *Παχὺς Τύρος*. Πῶς χαίρω! Καὶ τώρα πλέον οἱ φίλοι του δέν θὰ νησυχοῦν ὅπως πρὶν πού δέν τον ἔβλεπαν εἰς τὸ Γυμναστήριον νὰ κάμῃ τὰ θαύματά του, καὶ ὀψὲ μ' ἐρωτοῦσαν...

Γῆ τῆς Ἑλλάδος, σὲ συγχαίρω, συγχαίρω ὅλας σου τὰς ἀδελφάς, διὰ τὸ καλὸν πού ἐκάματε εἰς τὰ πτωχὰ ἐκεῖνα ὄρφανά. ὦ πολὺ, πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολὴ σου, ἀγαπητῆ μου. Καρδιά ἡ ὅραία συμπονεῖ τοὺς πτωχοὺς, εἶνε μεγάλη καρδιά...

Ἀσπασμοί, πληροφοροῖται. — Ἡ *Μαργαρίτα* ἀσπάζεται τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέραν*, συνιστᾷ δὲ εἰς τὸν *Παγωμένον Ὠκεανόν* νὰ μὴ ἐτέρχεται χωρὶς ἐπισημοσύνης, διότι θ' ἀρπάξῃ κανένα κροκόδειμον. — Ἡ *Χρυσὴ Πεταλούδα* ἀσπάζεται τὴν *Λευκὴν Πεταλούδα*, τὸν *Δημ. Ν. Χατζήκορον* καὶ τὴν *Μαύρην Θάλασσαν* ὁ *Γενναῖος Καλλικρατίδης* τὴν *Νεράιδαν τοῦ Γαλοῦ* καὶ τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνηδα* ἢ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* τὴν *Μαργαρίταν* καὶ τὴν *Γῆν τῆς Ἑλλάδος*, (προσθετοῖ δὲ ὅτι οἱ ἀσπασμοὶ τοῦ *Παγωμένου Ὠκεανοῦ* μὲ τὸσον κρῖνον εἶνε τρομερὰ ἐνοχλητικοί) ἢ *Πετροῦδης Παραλία* ἀσπάζεται τὴν *Χρυσὴν Ἀμμουδιάν* καὶ τὴν *Λήραν τοῦ Ἀρίονος*, ἐρωτᾷ δὲ τὸν *Τικ-Τακ* εἰς κατοικίαν εἰς τὰς Ἀθήνας. — Ἡ *Χιονισμένη Ὀδησὸς* ἐρωτᾷ τὸν *Χιονισμένον Τυμφορητόν* ἂν ἀντέχῃ εἰς τὸ κρῖνον (διότι αὐτὴ ἀντέχει πάρα πολὺ) πληροφοροῖ δὲ τὸν *Νικόλαον Καίτην* ὅτι δέν κατοικεῖ μὲν εἰς τὴν

Ὀδησόν, ἀλλ' ὅτι ἔχει ἐκεῖ προσφιλεῖ ὄντα καὶ τὸ θνερόν της εἶνε νὰ ὑπάγῃ τέλος ἀσπάζεται τὴν *Ἀθηναίδα* καὶ τὸν *Ὀλύμπιον Δία*. — Ἡ *Γελέσσα Φύσις* ἀσπάζεται τὴν *Λευκὴν Μαργαρίταν* καὶ τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνηδα* (τὴν ὅποιαν συγχαίρει διὰ τὰς προόδους της εἰς τὴν ζωγραφικὴν) ἐρωτᾷ δὲ τί γίνεται ὁ *Χαλασμός Κόσμου*. — Ἡ *Καρδέρινα* ἀσπάζεται τὴν *Δεσφ. τὴν Λευκὴν Πεταλούδα* καὶ τὸν *Χαλασμόν Κόσμου*, τὸν ὅποιον καὶ παρακαλεῖ νὰ μὴ μας ἐπισκέπτεται (τόσον συχνά, διότι δέν εἶνε διόλου εὐχάριστος· ἀπόδειξις αἱ καταστροφαὶ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης βροχῆς). — Ἡ *Νεράιδα τοῦ Γαλοῦ* πληροφοροῖ τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέραν* ὅτι δέν πηγαίνει πλέον εἰς τὸ Ὄρειον καὶ ἀσπάζεται τὴν *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου* (κατὰ ἄλλο πού μου γράφει, δέν το λέγω, διότι δέν το ἐνόησα).

— Ἡ *Μέδουσα* μὲ παρακαλεῖ νὰ εἶπω εἰς τὸ *Ἀρχιζέλιον* νὰ μὴ τὴν ἀνάκατέβῃ ἄλλην φοράν εἰς τὰς ὀμιλίας του, γιατί ἅμα θυμώσῃ, δέν χωρατεύει. — Ὁ *Φοῖβος Ἀπόλλων* πληροφοροῖ τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας τῆς *Διαπλάσεως* ὅτι θάλλοιζέ ἡμῶν πού προσεχούσιν φύλλον ψευδώνυμον. — Ἡ *Δάφνη* ἀσπάζεται τὴν *Μαρουσιώτισσαν* (τὴν ὅποιαν γνωρίζει) καὶ εὐχαριστεῖ διὰ τὰ συγχερητήρια τὴν *Μοισίνην*. — Ἡ *Ἑλληνικὴ Σημαία* πληροφοροῖ τὸν *Λεοντόκαρδον Δεωρίδα* ὅτι διαμένει ἐν Πάτραις (ὁδὸς Καλαβρύτων) ἄλλο δέν εἰμπορεῖ νὰ του εἶπῃ καὶ περιμένει νὰ της εἶπῃ καὶ αὐτὸς τὴν διαμονὴν του· ἀσπάζεται δὲ καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Ἀδρας τοῦ Φαλήρου* καὶ τοῦ *Κυκλαμίνου τοῦ Ταυγέτου*.

— Ἡ *Γῆ τῆς Ἑλλάδος* ἀσπάζεται τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέραν*, τὴν *Χρυσὴν Ἀμμουδιάν* καὶ τὸν *Χαλασμόν Κόσμου* (τὸν ὅποιον λέγει ὅτι γνωρίζει) συνιστᾷ δὲ εἰς τὸν *Παγωμένον Ὠκεανόν* νὰ μὴ φωνάζῃ, διότι θὰ βραχυλοσῇ. — Τὸ *Δροσερόν Πήλιον* ἀσπάζεται τὸ *Ἦσοχο Ἀεράκι*, τὸν *Ἀνδρείον Σουλιάτην* καὶ τὸν *Στρατηγὸν Ἀμιλλίαν Βάρκων*.

Ἀπὸ ἕνα γλῶσσον φίλακι στέλλει ἡ «Διάπλασις» εἰς τοὺς φίλους της: *Δροσερόν Πήλιον* (ἔστειλε τὰ ζητηθέντα καὶ ἀναμνήσει). *Ἀρχιζέλιον* (ἔστειλε τὰ φύλλα· δέν ὀφείλεις τίποτε, διότι τὰ ἐξήγησες ἐντὸς τῆς προθεσμίας). *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνηδα* (μὰς ὀφείλεις λεπτὰ 30 διὰ τὰ σταλέντα 2 φύλλα) *Μεταρροθμιστήν*, *Λευκὴν Πεταλούδα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβὼ μετὰ τὴν 18 Νοεμβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὁμοσφίσεως στέλλονται μέχρι 23 Δεκεμβ. ε. ε.

642. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, τὸ δεύτερόν μου γράμμα μαθητήρια καὶ μαθητὰ βλεπόντων ἐμὲ συνάμα.

643. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτον μου εἶνε θεός, τὸ δεύτερον θηρίον θηρίον καὶ τὸ σύνολον ἐκ τῶν πολὺ ἀγρίων.

644. Ἀίνεγμα δημηγῶδες.

Τέσσαρα τὰ τράκα-τράκα εἶνε δύο τὰ τίρλι-τίρλι καὶ ἕνα τὸ ξεμυριαστήριον.

645. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

Καρπὸς εἶνε τὸ πρῶτον μου παρὰ πολὺ ὄρατος· ἂν εἶσαι σάν τὸ δεύτερον τὰ πάντα θὰ ἤξευρῃς· τὸ τρίτον εἶνε στρατηγός, ἀνδρείος, Ἀθηναῖος, τὸ τέταρτόν μου δύο φορές 'ς τὸ τρίγωνον θὰ εἶναι.

646. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ἡ νῆσος δίδει Κάσος· τὸ δεύτερον 'ς τοὺς κήπους σου θὰ ἴδῃς ἢ 'ς τὸ δάσος.

τὸ τρίτον πλοῖα ὀδηγεῖ ἐν μέσω τῆς σκοτίας· τὸ τέταρτον εἶνε φυτὸν τῆς Γῆς τῆς Αἰγυπτίας· τὸ πέμπτον μου εἶνε πουλὶ πού κεληδεῖ καὶ τρέχει. Ἐκεῖνος πού δέν φαίνεται τὸ ἔκτον μου κατέχει. Ἄνωνωμιαν 'ς τ' ὄρθον νὰ θέσσει συνήθη καὶ πόλιν εἰς τὸ ἔβδομον, κ' ὁ ῥόμβος μου ἐλύθη.

647-648. Μεταμορφώσεως.

1. Ὁ σῖτος δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ἡρα. 2. Ἡ κίτσα διὰ 10 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ἀετός.

649-653. Μαγικὴ συλλαβὴ.

Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτω λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις. Νεῖλος, Θεός, ναῦλος, μισθός, Κιάτον.

654. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ὡς καὶ τὰ δεύτερα, ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, ἀποτελοῦσιν τὸνομα κράτους. 1, Κράτος. 2, Ἀρχαῖος στρατηγός. 3, Ζῶον. 4, Δηλητήριον. 5, Δένδρον. 6, Τρῶς ἐπίσημος.

655. Τριπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Τρωδὸς βασιλοκάιδος, τὰ δεύτερα, ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα, τὸνομα πόλεως τῆς Αὐστρίας, καὶ τὰ τρίτα τὸνομα ἐπαρχίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

1, Ποταμὸς τῆς Ἀσίας. 2, Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 3, Πεδίον τῆς Ἐλευσίνας. 4, Θεά. 5, Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

656. Ἑλληνοσύμφωνον.

10-101-02-00-00-00-00.

657. Φωνηεντόλιπον.

ἄχρσ-μγστν-κκν.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1897

Λαμπρὸς τόμος ἐκ 400 σελίδων μετὰ πλήθος εἰκόνας, προσωπογραφίαν, γελοιογραφίαν, κοσμημάτων.

Διηγήματα, ποιήματα, ἄρθρα, μελέται, κωμωδίαί, βιογραφίαί, ἀνέκδοτα, — διαφαιδρά, κομψά, χαριτωμένα.

Συμπεριλαμβάνεται: Λάμπρος, Πολίτης, Κουρτίδης, Βιζυηνός, Ξενόπουλος, Ἄννινος, Σουρῆς, Λυκούδης κτλ. κτλ. — οἱ καλλίτεροι Ἕλληνας λογογράφοι καὶ ποιηταί.

Τὸ μοναδικὸν καὶ περιζήτητον Ἡμερολόγιον Σκόκου τιμᾶται χρυσοδέτον φρ. 5. Στέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελέων πρὸς τὸν ἐμβόλιον τὸ ἀντίστοιχον εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.

ΠΡΟ ἀντίτιμον τῶν συνδρομητῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτῶν, νομιματῶν παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματίων, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν κατὰ τὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς περιεχομένου εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπερησίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁγίον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτισσῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Νοεμβρίου 1896

Ἔτος 18ον. — Ἀριθ. 48

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια· ἴδε σελ. 369)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΜΑΚΡΟΤΑΤΗ

Τὸ κυβερνεῖον τοῦ Πέρμου εὕρισκται ἐπὶ τῆς ράχως τῶν Οὐραλίων, καὶ ἰκπεύει τρόπον τινὰ αὐτήν, μετὰ τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τῆς Ἀσίας καὶ μετὰ τὸν ἄλλον ἐπὶ τῆς Εὐρώπης. Ὀρίζεται πρὸς βορρᾶν ὑπὸ τοῦ Κυβερνεῖου τῆς Βολογίας, πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ Τοβόλσκου, πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τῆς Βιάτκας καὶ πρὸς νότον ὑπὸ τοῦ Ὀρεμβούργου. Οὕτως χάρις εἰς τὴν τοποθεσίαν του, ὁ πληθυσμὸς εἶνε περιεργότατον κρᾶμα ἀνατολικῶν καὶ εὐρωπαϊκῶν τύπων.

Τὸ Πέρμον, ἡ ὁμώνυμος πρωτεύουσα, εἶνε πόλις κατοικουμένη ὑπὸ ἑξακισχιλίων ψυχῶν. Κεῖται ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κάμα καὶ κάμνει σημαντικὴν ἐξαγωγὴν μεταλλῶν. Πρὸ τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος ἦτο ἀπλὴ κωμόπολις· ἀλλὰ πλουτισθεῖσα διὰ τῆς ἀνακαλύψεως μεταλλείων χαλκοῦ τῷ 1723, ἡ κωμόπολις ἀνεκηρύχθη πόλις τῷ 1781.

Δικαιολογεῖ τοῦλάχιστον τὸν τίτλον τοῦτον; Μὰ τὴν ἀλήθειαν, μόλις καὶ μετὰ βίας! Στερεῖται κτιρίων μεγαλοπρεπῶν· αἱ ὁδοὶ τῆς εἶνε στεναὶ καὶ ρυπαραὶ, αἱ οἰκίαι τὰς μικραὶ καὶ ὄχι πολὺ ἄνετοι, τὰ ξενοδοχεῖα τῆς, — ὧ αὐτὰ, κανεῖς ξένος δέν ἐφαντάσθῃ νὰ τα ἐπαινεσῇ ποτέ...

Ἄλλὰ τὸ ζήτημα τοῦ καταλύματος δέν ἐνδιέφερε τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ. Μήπως ἡ «Εὐδρόμου Οἰκία» δέν ἦτο πάντοτε ἰκανὴ νὰ ἀναπληρωσῇ τὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖον; Ὁ Κασκαμπέλ τοῦλάχιστον δέν θὰ τὴν ἀντήλλαξε οὔτε μετὰ αὐτὸ τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον τῶν Παρισίων!

«Γιὰ συλλογισθῆτέ το! ἔλεγε συχνά. Ἡ Εὐδρόμου Οἰκία ἤλθεν ἀπὸ τὸ Σακραμέντον εἰς τὸ Πέρμον!.. Οὔτε πολὺ, οὔτε ὀλίγον!.. Δειξέτε μου τώρα καὶ σεῖς ἕνα ξενοδοχεῖον τῶν Παρισίων, τοῦ Λονδίνου, τῆς Βιέννης ἢ τῆς Νέας Ὑόρκης, πού νὰ ἔκαμε τὸ ἴδιον!»

Τὴ νάπαντήσῃ κανεῖς εἰς τοιοῦτου εἶδους συλλογισμὸν;..

Λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ Πέρμον ἐπλουτίσθη διὰ μιᾶς ἀκόμη οἰκίας, ἐγκαταθείσης εἰς τὸ μέσον τῆς μεγάλης του πλατείας μετὰ τὴν ἀδειαν τοῦ πολιτικοῦ διοικητοῦ τοῦ Κυβερνεῖου, — ἡ ὅπως θὰ ἐλέγαμεν ἡμεῖς τοῦ Νομάρχου, διότι τοιαῦτα περίπου καθήκοντα ἐκτελεῖ ὁ ἀνώτερος ἄρχων τοῦ ρωσικοῦ Κυβερνεῖου. Ὁ διοικητὴς τοῦ Πέρμου οὐδὲν ὑποκτον εὐρεν εἰς τὰ ἔγγραφα τοῦ θιάσου Κασκαμπέλ.

Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας», ἐκινήθη ἡ περιέργεια τοῦ πλήθους. Οἱ γάλλοι ἐκεῖνοι σχολιονοβάται, οἱ ἐρχόμενοι ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀμερικῆς μὲ ἀμαξαν συμφορμένην ἀπὸ ρέννου, δέν ἦτο δυνατόν παρα νὰ κινήσουν τὴν γενικὴν προσοχὴν. Διὰ τοῦτο ὁ θιασάρχης ἐλογάριαζεν ὅτι, θὰ κάμῃ πολὺ καλὰς δουλειὰς εἰς τὸ Πέρμον.

Καὶ ἀκριβῶς ἡ ἐμπορικὴ πανήγυρις τοῦ Πέρμου εὕρισκτο εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς καὶ ἐπρόκειτο νὰ διαρκῆσῃ ἀκόμη ὀλίγας ἡμέρας. Ἦσαν τῷ ὄντι ἐξησφαισμένα καλὰ τινεσ εἰσπράξεις· ἀλλὰ ἔβρεπε νὰ χάνουν καιρὸν, διότι πρῶτα εἰς τὸ Πέρμον καὶ κατοπιν εἰς τὴν Νίσσαν, ἐπρόκειτο νὰ συναχθοῦν τὰ ἀναγκαζοῦντα διὰ τὴν εἰς Γαλλίαν ἐπιστροφὴν χρημάτων. Ἀργότερα... εἶχε ὁ Θεός, — ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖος πάντοτε ἕως τώρα εἰδείχθη ἐκτάκτως εὐνοῦς καὶ φιλάνθρωπος πρὸς τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ!

Διὰ τοῦτο τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐσηκώθησαν ὅλοι πρῶτ. Ὁ Γιάννης, ὁ Ἄλέκος, ὁ Μακρολέλεκας καὶ οἱ δύο ῥωσοὶ ναῦται ἠγωνίζοντο ποῖος νὰ δεῖξῃ μεγαλητέραν προθυμίαν καὶ δραστηριότητα, εἰς τὰς προετοιμασίας τῆς παραστάσεως. Ὁ κύριος Σέργιος ὅμως δέν εἶχεν ἐπιστρέψῃ, ὅπως εἶχεν ὑποσχεθῆ, — πρᾶγμα διὰ τὸ ὅποσον ἐστενοχωρεῖτο ὁ Ὀρτικ, ἀλλ' ἐστενοχωρεῖτο καὶ ὁ Κασκαμπέλ... Ἀπὸ τὸ πρῶτ ἡ παράστασις ἀνηγγέληθῃ διὰ τῆς ἐπομένης εἰδοποιήσεως, ἡ ὁποία εἶχε γραφῆ διὰ μεγάλων ρωσικῶν χαρακτήρων, καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ κ. Σεργίου καὶ ἐτοιμοκωλλήθη μετὰ τὴν δυνατὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐξωθεν τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας»:

Ἡ παράστασις ἀνηγγέληθῃ διὰ τῆς ἐπομένης εἰδοποιήσεως, ἡ ὁποία εἶχε γραφῆ διὰ μεγάλων ρωσικῶν χαρακτήρων. (Σελ. 377, στήλ. γ')